

TRẦN VĂN LỆ

CŨNG
ĐÀNH
GIÓ
LẠC
MÙI
HƯƠNG

CŨNG ĐÀNH GIÓ LẠC MÙI HƯƠNG

Trần Văn Lệ

Dàn trang: Lê Nguyễn Minh Quân

Bìa: Lê Nguyễn Minh Quân

Biên tập: Nguyễn Thiên Nga

Nhân Ảnh Xuất Bản 2023

ISBN:

Copyright © 2023 by Tran Van Le

*“Trầm ngâm nghệ bay trong lãnh cung
Hương thơm bói rói ngọt vô cùng”*

- Hàn Mạc Tử -

THAY LỜI TỰA

Một ngày có nắng mảnh như tơ sau những ngày dài mưa tầm tã, tôi lại đưa nhẹ bước chân vào vườn thơ quen thuộc của thi sĩ Trần Văn Lệ theo mùi hương la đà, quyến rũ.

Cả vườn thơ của ông cứ ngào ngạt hương thơm của nắng gió ân cần; ngàn thông đang ngân reo khúc nhạc muôn đời cùng mùi hương đặc biệt của nhựa, của lá non, của phấn vàng rắc đầy nỗi nhớ. Trong rừng xa, sườn đồi hay ven dốc mòn đỏ màu đất bazan, hoa dại muôn màu và những thảm cỏ nằm ngoan dưới chân cứ ngan ngát hương dịu dàng, tinh khiết...

Theo bước vui, chợt gặp: *“Nàng Tiên đi bộ, đi thong thả, cả một vườn hoa nở đón nàng.”*

và lời tác giả dịu dàng: *“Anh sẽ đón em bằng nhạc nhẹ, bằng lời thơ nhẹ, rất là thơm!”*

(Ngày Mai)

Tôi cảm thấy hồn băng khuâng.

Đúng là Thi sĩ Trần Văn Lệ đã đón bạn bè yêu thơ vào khu vườn của mình bằng những câu thơ ngát thơm, một mùi thơm rất Đà Lạt.

*

Đầu tiên, tôi nghe gió đưa đến hương của phấn thông thơm nhẹ nhàng, trong suốt. Tôi nghĩ, không phải ai cũng có thể cảm nhận được mùi hương này bằng khứu giác. Phải yêu Đà Lạt, yêu ngàn thông xanh ngát bốn mùa lắm ta mới cảm được mùi hương tinh khiết này đang mơn man trên làn da, mái tóc; mới thấm được vào lòng và thốt lên như tác giả:

“Nếu mà mình Thi Nhân, tập thơ mình... một Chũ, giống như Nguyễn Công Trứ... thả lòng thơm phấn thông...”

(Một Chũ Tình)

Một chũ Tình vương phấn thông thơm ngát.

Cả bài thơ Tình cũng thơm ngát phấn thông:

“Ôi rừng thông thơm ngo có bao giờ, bao giờ tôi nhặt từng chiếc lá kết dài đường muôn phương?”

(Bài Thơ Tình Đẹp Nhất)

“Phấn thông vàng thơm ngát/ gió bay, áo, tóc bay.../ Em rất thơm mùi cỏ... cỏ hồng ở Thái Phiên! Em là ngọn Lâm Viên / đời đời anh hướng tới...”

(Áo Trắng Quần Đen)

Quê Hương đã cách xa nghìn trùng mà sao mãi hoài ngát thơm trong tâm tưởng tác giả cái mùi hương phấn thông gần gũi mà vô cùng quyến rũ ấy.

Bao nhiêu hoàng hôn đã buông, bao nhiêu rèm chiều đã kéo, bước chân lang thang của ông bỗng dừng lại khi ngắm trăng non nơi đầu non mà ngẩn ngơ, mà bồi hồi bởi mùi hương phấn thông lạc về theo cơn gió lạ...

*“Đầy lòng tôi tiếng quê. Quê Hương tôi, Đà Lạt, có ngàn
thông xanh ngát, phấn thông vàng nắng Xuân!”*

(Phấn Thông Vàng Đà Lạt Ơi)

*“Anh ra sân khép lại cánh cổng rào
Có con bướm trắng đậu trên hoa vàng em ạ!
Lát nữa mưa, ai che giùm nó, há?
Phấn bướm bay vàng như phấn thông không?”*

(Một Cánh Thư Không Dán Tem)

Thật ra, mùi Đà Lạt trong thơ Trần Văn Lệ còn là sự tổng hòa hương thơm của nhựa thông, lá thông quyện nhẹ với chút ẩm ướt của sương mù, cây cỏ buổi sớm se se lạnh. Buổi chiều, khi những làn gió lững thững đi ngang những khu rừng, những sườn đồi, vòng tay ôm hết hương hoa đại hồn nhiên nở bốn mùa; gió lại về bên Em – nàng Thơ cổ tích, ướp tất cả mùi hương nhẹ nhàng dễ thương ấy lên mái tóc đang bay tung theo mây trời lãng đãng.

Thi nhân ai mà không ước ao nương nấu mái tóc thơm hương ấy. Niềm ước ao gửi trọn vào câu thơ thật đẹp và thật thơm:

“Vẫn là suối tóc thơm hương, vẫn là bờ vai muốn cắn. Thời gian là mưa là nắng, mắt còn một thoáng mà thôi!

Người yêu tôi ngược mặt lên, tóc thơm, thơm lừng gió Tết...”

(Cuối Ngày Valentine)

Bất cứ lúc nào, từ thuở thanh xuân cho tới khi thời gian rắc phấn lên mái đầu, thơ vẫn cứ dịu dàng những khoảnh khắc thơm hương:

“Nhớ chú chiều xưa trường Thủ Đức, voi đầy con mắt mặt hồ Thu, em chờ tôi áo còn in nếp, còn cả mùi thơm của giấc mơ...”

(Trời Trở Gió Rồi Thu Đã Sang)

“Bôi tóc em thơm lừng gió. Em ơi có biết gì không? Anh ôm trọn mặt trời hồng đặt lên má em và ngắm.”

(Mở Đầu Dòng Thơ Lãng Mạn)

Và cứ thế, *“anh vuốt tay em, ngón nào không vuốt? Anh vuốt tóc em có sợi nào không thơm?”*

Nét đẹp của hoa đại kín đáo, tinh tế như thiếu nữ Đà Lạt; thật nhạy cảm lắm mới nhận ra mùi hương thầm của từng loài hoa nở ven suối vắng hay trên vách đá cheo leo kia. Chút hương nhẹ nhàng thoáng bay theo làn tóc người em phở nùi mù sương để lòng ai mãi hoài nhớ thương:

“Anh yêu em, yêu với một lòng lãng mạn, anh làm thơ cho Đà Lạt dễ thương, làm thơ cho em dù anh biết anh không còn / cô bé học trò tóc thề thơm gió núi...

... không dừng lại bờ môi em chút! Người ta sống ở đời, người ta mơ Hạnh Phúc. Anh cảm ơn em, Đà Lạt thơm tho, từng sợi tóc em anh nhớ tự bao giờ, em Đà Lạt mà lòng em rất Huế!”

(Ai Biểu Em Là Vàng Trăng Trước Ngõ)

Hương ấy, sắc ấy chính là linh hồn của Đà Lạt. Mỗi ngày qua đi, linh hồn thắm thì những lời yêu thương bất tận, rất thắm sâu và rất chân thành.

*“Hoa đào rụng trắng bàn tay tôi phấn/ Hoa đào thơm
lừng má tiểu thơ/*

*Tôi nhớ sao Đà Lạt sương mờ/ Hai cây đào trước ngõ
nhà em tôi đi qua đi lại.”*

(Mùa Hoa Đào)

*“Nụ hoa quỳ đầu mùa của tháng Mười Đà Lạt tỏa hương
thơm bát ngát, tôi hái tặng cho nàng...”*

(Bài Thơ Này Chừng Đó)

*“Trong một tháng Giêng thôi/ Ba lần hoa đào nở/ Trời
thơm mùi nhưng nhớ/ Đất thơm mùi chân sen...”*

(Hai Bờ Đường Xanh Cỏ)

Có những mùi hương rất quen mà cũng rất lạ theo gió lạt về khiến tôi rưng rưng xúc động. Tôi gọi, đó là mùi Quê Hương.

Chén cơm thơm mùi gạo mới nghe nao nao lòng:

“Buổi chiều. Mới đã hoàng hôn. Những con quạ đậu hoang hờn bay đi. Chúng ta vừa nói chuyện gì? Hình như không có chuyện chi để buồn? Khói chiều thơm ngát chén cơm.”

(Buổi Chiều)

Hay món ăn quen thuộc gọi bao nhớ thương:

“Khi bạn vào nhà, ôi quá thơm? Cái gì em nhỉ, chẳng là cơm, anh nghe ngào ngạt hương Đà Nẵng, nghe có cái gì thương quá thương!”

Vợ dắt chồng đi vào bếp, ngó: Một nồi mì Quảng, chịu chưa chàng? Khói bay thơm phức mùi tôm ruộng và thúng mì tươi vàng rất vàng.”

(Mì Quảng Hàm Thụ)

Buồn dâng nhẹ nhẹ với chút hương cà phê, hòa chung mùi thơm khói thuốc đang được thả từng vòng tròn vào khoảng không vô định:

“Ngồi một mình với ly cà phê. Mùi thơm của khói thuốc không dè hòa chung với khói cà phê bốc thơm suốt hành lang một vỉa hè...”

(Mỗi Một Người Đã Có Một Bơ Vợ)

Bằng giác quan nào đây, để tôi có thể cảm nhận đầy đủ nhất, tinh tế nhất về các mùi hương trong im lặng và để thấy hồn mình cũng ngát thơm, một mùi thơm thật gần gũi và đầy thương yêu?

*“Nhớ quá cái mùi mồ hôi của cha vương vương nếp áo.
Nhớ quá mẹ chao cái chảo chiên con một cái hột gà...”*

(Lật Trang Cổ Tích)

hay:

*“Một thoáng cái hơi người lính cũ/ Còn thơm lên cả chiếc
béret”*

(Tàu Cau Gió Thổi)

Cả niềm băng khuâng khi *“Nghe mùi cỏ, mùi hoa, mùi lá,
nhớ làm sao mùi ngô tre làng...”*

(Hôm Qua Mưa Hôm Nay Nắng)

*

Nhà Văn Hồ Đình Nghiêm đã nhận định như sau:

“Giản dị trong phân trần, mộc mạc trong lý giải, dịu dàng trong phân bua. Đặc điểm thơ của Trần Văn Lệ đều vậy cả... Em là nguyên có để lời thơ tìm đến, không đối, dù Em có khi là một địa danh, một bến đò, một hàng cây, một khung cảnh, một chốn cũ. Và dĩ nhiên, Em còn đó là nàng thơ, là người tình duy nhất, một và chỉ một mà thôi.”

“Em”, hay đơn giản hơn, ông chỉ viết “M”, thi sĩ cũng chỉ

có một, để ông viết tặng những câu thơ dịu êm mà nồng nàn.

“Anh tặng em Tình Yêu, dang tay ra, ôm nhé. Những bài thơ của Lệ một câu này, rất thơm...”

Đây là câu cuối cùng trong bài “Những Bài Thơ Của Lệ”, được ông viết vào tháng 08.2022 khiến người đọc băng khuâng.

“Anh tặng em Tình Yêu...”

“Em” trong thơ ông đặc biệt luôn thánh thiện, dễ thương và có lòng bao dung. Có lẽ vì vậy, chữ “Tình Yêu” ông đặc biệt viết hoa và cứ lan tỏa một mùi hương thơm ngát.

“Em ơi mùa thơm hương phấn. Em phấn hương mùa Thơ anh! Anh xin làm chiếc lá xanh, em trăm năm là hoa nở.

Em ơi mùa thơm hơi thở, em kề bên anh phải không? Anh hỏi, hỏi trời mênh mông. Anh hỏi, lòng anh xúc động!

Em là hương hoa đời sống, anh còn sống được bao lâu? Quê người cỏ lợt vì sao? Đường xa chưa ngừng bước tới.

Phấn hương này không phải mới, từ ngàn kiếp trước có em, từ những bài Thơ rất duyên / anh làm cho người yêu quý.”

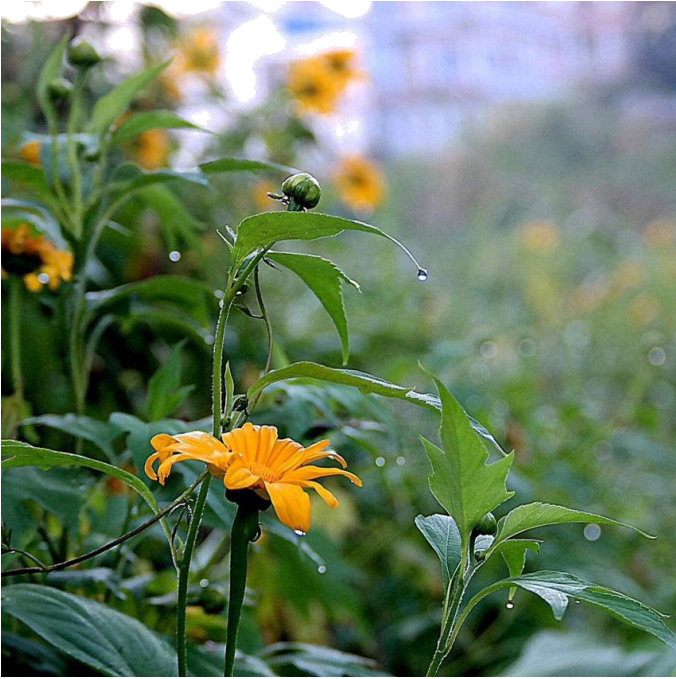
(Em Oí Mùa Thơm Em Thơm)

Đúng vậy, phần hương này không phải mới, mà đã có từ ngàn kiếp trước. Vì vậy mà từ những bài Thơ rất duyên cứ ngào ngào thơm mùi tóc cũ, ngọt ngào thơm mùi cánh đồng lúa quê nhà, dạt dào thơm mùi gió mùi nắng... Hương thơm cứ tỏa lan, tỏa lan vào tâm hồn mỗi người yêu quý và đến với Thơ Trần Văn Lệ.

Tôi biết, tôi tin ông có nhiều tri âm. Bởi Thơ ông dễ đọc, dễ thấm và dễ thương. Khi đã thương Thơ, người ta sẽ tìm thấy sự đồng điệu. Khi đã có sự rung động tinh tế, chân thành và trong sáng, người ta còn có thể lắng nghe trái tim mình nói – nói những lời thơm tho, đẹp đẽ.

Dalat, 11/2022

Nguyễn Thiên Nga

Bạn Của Tôi Là Thơ

Bạn của tôi là Thơ, hai hôm nay đâu mất? Tôi Nam-Mô- A-Di- Đà Phật... cũng không thấy bạn về!

Muốn nói là ghét ghê... mà nói ra cứ nghẹn. Chúng tôi không có hẹn! Ồ, đi, chuyện bình thường...

Nhưng... bạn tôi dễ thương! Đi đâu như mưa vậy? Hai tháng nay không thấy / mưa bay trên mái nhà.

Ờ thì trời quá xa, Thơ không xa đến nỗi / bắt tôi phải có tội / chờ từng chữ như mưa...

Đợi chờ có từ xưa! My Châu chờ Trọng Thủy! Con mắt chờ giọt lệ... không phải chuyện dĩ nhiên?

Tôi có hứa với em... sẽ có thơ... hiền hậu. Tôi quả thật, thật xấu: Hai ngày rồi, đã lâu!

Phải chi có một câu: “Anh nhớ em nhiều quá!”. Không chừng em mặt lạ: “Không thêm thì bất thường!”.

*

Tôi ngó trăng. Trăng tròn. Đây, cái Rằm sau Tết! Một tháng
rưỡi, ai biết... thời gian gió thổi bay?

Những chiếc lá trên cây / xanh từng ngày xanh thắm.
Hoa cũng ra nhiều lắm, sắp Hạ rồi, trái đom...

Tôi rộng mở vòng ôm / không có gì! Hụt hẫng! Tôi hỏi sao lá
thắm... chỉ nghe tiếng gió reo!

Tôi... hiểu nghĩa Tình Yêu bằng cái cay khóe mắt. Tôi Nam
Mô A Di Đà Phật, ông Di Lặc cứ cười!

Thơ ơi, yêu quý ơi... lẽ nào em mười bảy - một phút giây
không thấy / bằng trăm năm mịm mừng!

Em hiền hậu thật không? Tôi hỏi sông, im lặng. Tôi hỏi ngày
đang nắng, nắng cười, con ngõ hoa...

Ngày, đêm, tôi, đi qua / trước mặt tôi, tôi biết. Thơ thì đi biên
biệt. Thơ bỏ tôi vì sao?

Có những giấc chiêm bao, nước mắt trào... nghe lạnh!

Em Oi Mùa Thơm Em Thơm

Em ơi mùa thơm hương phấn. Em phấn hương mùa Thơ anh!
Anh xin làm chiếc lá xanh, em trăm năm là hoa nở.

Em ơi mùa thơm hơi thở, em kề bên anh phải không? Anh hỏi,
hỏi trời minh mông. Anh hỏi, lòng anh xúc động!

Em là hương hoa đời sống, anh còn sống được bao lâu? Quê
ngươi cỏ lợt vì sao? Đường xa chưa ngừng bước tới (*).

Phấn hương này không phải mới, từ ngàn kiếp trước có em, từ
những bài Thơ rất duyên / anh làm cho người yêu quý.

Em không liễu cành ủy mị, anh không là gió hung tàn. Chúng
ta không về quá khứ / mà về mai một, thên thang!

Chúng ta không ước Thiên Đàng (tội gì mình xa Địa
Ngục). Anh cảm ơn em, Tổ Quốc, vững vàng người
Lính đứng lên!

Anh nghĩ mà anh có em, vui sao mình không lẻ bóng! Vui sao đời còn Hy Vọng – Tình Yêu mãi mãi Tình Yêu!

Ngày có Mai, Trưa, Xế, Chiều... Em thì muôn năm Nhật Nguyệt, em là bài Thơ diễm tuyệt, anh làm mong mỗi câu hay!

Em ơi mùa phấn hương bay! Tóc em ngọt ngào hương phấn!
Anh muốn anh là Bướm Trắng / vì em là đóa Hoa Hồng!

*Anh muốn em được bé bỏng / trong vòng tay anh chung thủy.
Chúng ta qua hai Thế Kỷ, Tình Yêu chỉ một Tình Yêu!*

(*) *Thơ Nguyễn Du:*

*“Lối mòn cỏ lợt màu sương,
Lòng quê đi một bước đường một đau”*

Phương Lâm Rừng Thơm

Hồi đó, tôi không biết Phương Lâm nghĩa là gì Nhưng dần dần
tôi hiểu Phương Lâm là Rừng Thơm Em không phải tên
Hương mà em thơm mùi núi Em không mang họ Bùi mà em
ngon như khoai lang...

Khoai lang hồi đó ngộ: tím và trắng quện nhau Nướng
ăn thì rất ngọt, nấu ăn thì nhớ đời
Hồi đó em hay cười, rừng Phương Lâm gió thoảng Hồi đó
tôi không lãng mạn, có nhiều lúc em buồn...

Tôi xa Phương Lâm dễ chừng bốn mươi năm không ít
Nhưng nhớ em rất nhiều, Phương Lâm chừ ra sao?
Những cô gái Mừng ra rẫy chắc vẫn cầm ô theo
Và những xe đạp thồ chắc chèo queo đứng góc?

Hồi đó em còn nhỏ, hơn mười sáu tròn trăng Cộng thêm
bốn mươi năm... chỉ thơ tôi còn trẻ! Biết bao giờ về
ghé hỏi thăm nhĩ người xưa? Đời không có giấc mơ nào
mà thành hiện thực!

|

Phương Lâm có chùa Phật, em thường vào đó không?
Chỗ tôi đây là vùng có nhiều nhà thờ đẹp lắm
Tôi nhìn Mẹ tay ẵm Chúa sao mà quá thương
Tôi sẽ bông em nghe! Phương Lâm rừng thơm ngát...

*Em ơi em hãy hát bài gì cho Phương Lâm
Tôi sẽ viết câu văn tả về rừng núi cũ
Quả thật lòng tôi nhớ Định Quán và Blao
Mây chiều bay lao xao núi xanh rì uốn lượn.*

Cố Đóa Bình Minh Làm Chàng

Em khóc chỉ có ba hôm
Mà da em nhăn dưới mắt
Anh hỏi vì sao em khóc
Em lại nhe răng ra cười!

Đóa bình minh trước mặt trời Nở
thành hoa hồng trên mặt! Anh chưa
bao giờ hạnh phúc Vô cùng như
sáng hôm nay...

Vết nhăn da em sẽ bay Anh
nói, em tròn con mắt: “*Vết
nhăn làm sao mà mắt Bộ anh
bùa phép hay sao?*”

Anh bảo em đưa tay cao
Anh hôn mắt em thật nhẹ
Mặt trời bỗng dung nhỏ bé
Làm mờ, mờ vết da nhăn...

Anh dẫn em vào soi gương
Bây giờ em xinh như mộng
Mắt em con sông gợn sóng
Nỗi buồn dưới mắt tan xa...

Em ơi ba hôm đã qua
Anh về với em kịp Tết
Anh về với em là hết
Giận, hờn, tủi, tức, ghen, ghen...

Anh mới nói gì hả em?
Có nên một lần nhắc lại?
“Anh về với em, mãi mãi
Tết này, Tết nữa, muôn năm!”

*Đứng dưới bầu trời mùa Xuân
Có hai người yêu nhau vậy
Và đóa bình minh đã thấy
Thơm lòng cho họ yêu thêm...*

Đi Lên Núi Nhìn Xuống

Đi lên núi nhìn xuống... thấy dòng sông xa xa, nghĩ hai chữ
Sơn Hà, hôm nay mình thấy trọn...

Đất Nước mình thật lớn... trái tim mình lớn theo, nó như bóng
trăng treo, nó, Tình Yêu Vĩnh Cửu!

Có ai thời niên thiếu không đi tới tuổi già? Có ai nâng cành hoa
không nghĩ rừng núi thẳm?

Những bia mộ ướt đầm mù sương hay lệ người? Tổ Quốc ta
ngàn đời không đổi thay Tình Nghĩa...

Yêu những người chiến sĩ vì dân liêu tẩm thân! “Không thành
công thì Thành Nhân”, Nguyễn Thái Học đã nói!

Tôi đang đứng trên núi... nhìn xuống Đà Lạt tôi: cảnh thông,
giọt sương rơi, tự dung mà muốn khóc!

Ai đã tiêm thuốc độc để giết cây xây lầu? Trên chót vót thương
đau... người Thượng cứ làm lùi?

Lang Bian một ngọn núi... bây giờ Núi-Trọc-Đầu! Suối Cam
Ly nông sâu trào lên hoài nước mắt...

Ồ Đa Nhim xanh ngắt, khổ đau trôi về đâu? Hỡi lòng sông mấy
sâu? Hỡi lòng tôi ghèn thác...

Lên núi, không dạo mát, tôi ngắm cảnh sơn hà... những cánh
chim bay qua mang nỗi buồn tứ xứ!

Ôi bao người tự tử khi vượt mất Tình Quê! Tôi làm lạc... lại
về, ngắm lại thời sương khói!

Cây nhang mà biết nói, tôi nói gì Quê Hương? Nói gì với Tiên
Nhân? Với mình... thân cát bụi?

Không! Tôi không nói... mà khóc Đà Lạt ơi!

Mì Quảng Hàm Thu

Bạn mình Phan Thiết lai “người Huế”, lấy vợ duyên vào gái Quảng Nam. Thỉnh thoảng vợ cho ăn món Quảng, khen hoài mì Quảng, cứ thèm ăn...

Hôm nay “bà xã” đi về chợ, nói với chồng, chờ: “ăn món... em!”. Bạn nghĩ chắc không là món cũ, “Món gì hay thế hồi nàng Tiên?”.

Vợ bảo chồng đi mời bạn bè, chừng mô anh với bạn đi về, thấy em đãi món gì hay lắm phải nhớ khen giùm... em mới mê!

Vâng! Lệnh Bà ban phải rấp rằm, đi kêu bè bạn, những thằng thân, ngày vui Chúa Nhật tha hồ nhậu... và dĩ nhiên là có món ăn!

Khi bạn vào nhà, ôi quá thơm? Cái gì em nhỉ, chẳng là cơm, anh nghe ngào ngạt hương Đà Nẵng, nghe có cái gì thương quá thương!

Vợ dắt chồng đi vào bếp, nói: Một nồi mì Quảng, chịu chưa chàng? Khói bay thơm phức mùi tôm ruộng và thúng mì tươi vàng rất vàng... Vợ, chồng, bè bạn quanh bàn tiệc, con cũng ngồi bên cha mẹ. Vui! Ngày Chúa Nhật, ôi! Ngày Chúa Nhật! Quê Hương không nghĩ chỉ riêng trời...

Bạn viết e-mail mô tả lại, tôi thêm nhỏ dĩa bữa ăn ngon. Nhớ thời ngồi chợ ăn mì Quảng mà biết bao giờ về Cố Hương?

Tôi Nghĩ Mình Dễ Thương

Có Bài Thơ Ngọt Ngào

Tôi đi vào công viên khi người ta mở cổng. Những ghé đá đều trống vì chưa có nhiều người...

Tôi không vào đi chơi. Cũng không coi, không ngắm...
thản nhiên như ánh nắng bay theo từng đàn chim.

Chim bay, nắng bình yên môn man hoa và cỏ. Cỏ có bạn là thỏ. Hoa có bạn là sương...

Những giọt sương còn vương con đường dài lóng lánh. Đêm qua trời có lạnh, sương như còn rung rung?

Bạn ơi tôi thông dong một bài thơ vô nghĩa... Không có gì để kể cho bài thơ nặng lòng!

Không nghĩ đến núi sông trong sáng này đâu ạ. Không nghĩ đến hoa lá trên áo người tù binh...

Tôi biết đây hòa bình, biết tôi, tôi lạc lõng... Sống, thản nhiên tôi sống, đâu cũng là núi rừng!

*

Nhớ, bỗng dưng bỗng dưng một thời mình lầm lũi đi xuyên
rừng xuyên núi đòi bao la công viên!

Hồi đó mình không điên, bây giờ điên không được! Đi chỉ là
dấn bước mà bước thì chẳng về đâu!

Cái ghế đá không lau, tự nó khô dần mặt. Nợ tình ai để rớt bài
tình ca thời gian?

Anh nợ em ngàn năm cái công viên ghế đá... Câu bài hát buồn
quá xoay xoay cánh chuồn chuồn!

Tôi tin mình dễ thương có bài thơ ngộ ngộ...

Bạch Vân Thiên Tai

Một ngày, hai ngày, ba ngày
tôi không thơ được câu hay cho nàng...

Không chừng hồn tôi muốn tan?
không chừng nắng sắp hết vàng ngô hoa?

Một rồi hai, rồi, rồi ba
ngày rồi đêm tối... buồn là rồi sao?

Câu thơ lục bát, lẽ nào
trơn tru mà chẳng ngọt ngào, không thơ?

“Hỡi người tôi nói gì chưa?
Tôi đang sắp nói hay vừa nói ra?”

Thơ Hồ Dzếnh nhé, xưa, xa
bỗng dưng gần gũi như là của tôi!

Của tôi! Hai chữ ngậm ngùi!
“Của em... mây ở cuối trời mây bay!”

*Mai sau còn sót câu này
câu thơ Hoàng Hạc ai bày rất thơ? (*)*

(*) *Thơ Thôi Hiệu:*

Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản

Bạch vân thiên tải không du du...

Ảnh: Nguyễn Thiên Nga

|
Cõi Thơ

Tôi đã vào đó sao?
Cõi thơ? Cõi ghen ngào?
Cõi không ai hò hẹn.
Mà tôi vào đó, chi?
Những đám mây bay đi
Một thành phố ở lại
Người với người không mãi mãi
Giống như mây kia, sao?

Tôi đã vào đó. Chào
Tùng bụi cây khóm cỏ
Tùng người lớn, đứa nhỏ
Ai, miệng nào cũng thơm!
Ôi, Good Morning dễ thương
Chúng ta không ai lạ
Thật tình không ai quen!

Ờ, tại sao em ghen
Khi tôi chào cô ấy?
“Cô học trò mười bảy
Mười bảy đảm, ngoan xinh (*)”
Cõi thơ...
Cõi mong manh như tà áo kia em thấy
Người con gái mười bảy
Trăng Rằm chưa đi xa...

Tôi vào. Tôi đi qua
Cõi thơ. Đường ngang dọc
Cảm ơn em đã khóc
Nước mắt và trời mưa
Cảm ơn em tuổi thơ
Tôi vừa nhìn mái tóc
Em bay. Chiều phát phơ...

Tôi đã vào cõi thơ
Cõi người ta sâu muện Cõi có lần
em muốn “Minh đừng xa thêm...
anh”. Nắng buổi chiều mong
manh Tà áo ai hồi nãy
Em! Em vẫn còn mười bảy
Và duy nhất của anh!

(*) *Thơ Lan Đình:*

*“Thuở chưa gặp mình Anh yêu người ấy
Cô học trò mười bảy đăm, ngoan, xinh
Anh yêu say mê và hứa rất chung tình
vì cũng biết bội nguyên là xấu hổ...”*

Một Bài Thơ Không Ngờ Mà Có

Hai hôm nay trời nắng. Bầu trời không có mây. Nam Bắc và Đông Tây, Cali trời quang đãng...

Ba chữ trời có nặng cho đoạn thơ trên không? Tôi hỏi đóa hoa hồng, nó cười như cô gái!

Tôi bay ra đại hải hỏi sóng của đại dương. Biển cả rất dễ thương như Quê Hương tôi vậy...

Đại dương nói không thấy... thơ tôi nặng để chìm. Tôi mừng quá, nghe tim đập liên hồi nước mắt!

Tôi muốn nằm trong đất để tìm về âm ty... Biết đâu có một khi tôi thấy mình cần chết...

Để bài thơ Ly Biệt không bao giờ tôi làm? Tôi nghĩ đến Thâm Tâm, Tống Biệt Hành ai thế?

Trời Cali không dễ có cơn mưa không mây? Nam Bắc và Đông Tây luôn luôn trời quang đãng?

*

Ôi tôi nói như gắng để có bài thơ sao? Tôi hỏi con cào cào...
chưa kịp, nó bay mất!

Cali có cái thật: Trời Không Mây, bạn à. Tôi nói với người xa,
xa tận đâu, không biết...

Tóc ai đó dài thiệt! Chắc dài bằng nhớ thương... Tôi nói hết
bốn phương bằng câu thơ tâm sự:

*“Em à anh rất nhớ tóc-bò-kết của em!”. Tưởng tượng nụ cười
duyên, em, như hoa hồng... trắng!*

Có Đỉnh Núi Nào Bạn Không Thấy Mây

Khi nghe được lời ai dễ thương,
ta thấy trong ta trống rỗng phiền buồn!
Không thể nói cùng ai chuyện đó,
ta vui mà lòng thơm hoa hương!

Ta không tiếc một ngày trắng bạch,
Ta và mây như đôi bạn đồng hành.
Trời bao la hay trời Thu hiu hắt,
giọt lệ Tình Yêu luôn luôn long lanh...

Ta nghĩ tới con mèo không cánh
cũng là mây không cánh vẫn bay!
Ta ôm choàng không gian ảo ảnh,
ta ôm ai hiu quạnh, vòng tay?

Lời ai đẹp, lời ai hay, thơm tóc
Thơm ngạt ngào thông mùi phấn thông!
Ai thế nhỉ, một con mèo rất ngộ,
rất ngoan hiền là em, phải không?

*Không ai đáp, ta chỉ nghe tiếng gió
lùa qua từng kẽ lá, ngón tay? mơn
man tới bàn chân ngón út!
Có đỉnh núi nào bạn không thấy mây?*

Ngày Mai

Ngày mai, không biết mưa hay nắng. Không thích nghe đài nói líu lo. Mưa nắng của Trời, em của nhớ. Mà mưa... thì nhớ... để làm Thơ!

Ôi chao em đúng là hơi thơ! Anh sống vì anh chỉ nhớ em. Mưa có bay nghiêng hay thẳng đứng, thì em mãi mãi một nàng Tiên!

Nàng Tiên đi bộ, đi thong thả, cả một vườn hoa nở đón nàng. Anh sẽ đón em bằng nhạc nhẹ, bằng lời thơ nhẹ, rất là thơm!

Ngày mai mưa nắng không cần biết, chỉ biết lòng anh có bốn mùa. Em Hạ hay Thu, đều cái có... để anh tìm gặp một mùa Thơ!

Anh biết đêm nay em ngủ ngon, lạnh hiu hiu lạnh, má em giòn và môi em thắm mùa Xuân thắm, anh cúi đầu anh cúi xuống hôn!

Anh nghĩ ngày mai trời sẽ mưa. Mưa xanh, xanh biếc ngon cây dứa, phù sa ai khiến bay lên núi, anh ngắm em, nhìn... em ngẩn ngơ...

Thứ Bảy Ngàn Ngõ

Hôm nay Thứ Bảy! Mình nhớ Thời Gian. Nói thế với Nàng, ôi mùa Xuân cũ...

Em còn đang ngủ. Trong mơ nghe chằng: tiếng chim hót gần, sát bên cửa sổ?

Và em ơi gió, gió khua bình minh, khúc nhạc ân tình, muôn hoa ngược mặt...

Ngày xưa Đà Lạt, gió thơm ngọn đồi, nắng thơm môi người, anh hôn em nhẹ...

Đừng thời dẫu bề, lòng không tan hoang... Hai chữ Đá Vàng, cảm ơn chưa vỡ!

Sáng nay anh nhớ bàn tay em hồng, một chiếc lá thông cầm lên em cẩn...

Thứ Bảy trời nắng... Cửa sổ phòng em, khép còn che rèm, ngủ ngon em nhé...

Mình hôn thật nhẹ chiếc lá còn sương. Mình nhớ Thời Gian,
gọi nàng nho nhỏ...

Con chim song cửa vừa vỗ cánh bay, nó mang theo ngày về
đâu sông suối...

Tiếng chuông chới với bay theo chim bay. Phật Chúa vì ai
lòng đầy thương mến?

Em ơi lưu luyến từng bước Thời Gian.

Em ơi miên man là lòng anh nhớ...

Ôi Áo Dài Oi Thương Nhớ Quá

Ôi áo dài oi thương nhớ quá
Sân trường màu trắng nắng ngày xưa, còn
bay phát phới hay đầm hết? còn có chút
buồn khi sắp mưa?

Ôi áo dài xưa Mẹ của Ba
gần nhau mười sáu nghĩ còn xa, rồi lên
mười bảy duyên liền phận may quá
không ngờ áo nở hoa!

Ôi áo dài ơi áo của tình
dù anh xanh xám áo nhà binh, khi
về em mở cho anh thấy để có đi xa
vẫn nhớ hình!

Ôi áo dài ơi cứ gọi hoài làm
như có áo thấy bờ vai,
tóc người con gái mình yêu dấu một
sớm mai vàng hoa nắng bay...

*

Tôi đang đây chẳng trường hay lớp mà một
hành lang rộng có thừa, nắng tắt không
chùng mây kéo đến, không chùng em đến
tránh cơn mưa...

*Không chùng mà áo bay ngang mặt,
Thương quá chùng nhen Đà Lạt Em! Cớ
nói vậy thôi ngày thiếu nắng Chưa hề
nghe có một lần quên!*

Tôi Đêm Buồn

Nhớ Tóc Hơi Bay, Như Sương Bay

Không còn gì để nói! Phủi hai tay rồi đi. Một người đi, là về.
Một người đi, là hết.

Đó là sự ly biệt... chỉ nghe sóng trong lòng, chỉ nghe còn
mông lung... chắc đó là tiếng gió?

Hoa bên đường vẫn nở. Đó là bờ công anh! Cỏ bên đường vẫn
xanh... bởi được trồng thành thảm!

Đừng nghĩ đó, thảm đạm, hay ẩm đạm. Đừng nha!
Rồi sẽ có ngã ba... đường tình hai lối rẽ!

Quán cà phê tôi ghé, chiều, rất vắng người vào, chỉ đông đến
nhìn sao? Chỗ tôi ngồi: hiu quạnh!

Gió buổi chiều bỗng lạnh. Mai có bão không chừng. Tách cà
phê lung lung, cái gì đây... thêm với?

Cô bán hàng dừng lại, nheo mắt, rồi quay đi. Tôi nâng tách cà
phê, ngửi thôi, thơm mùi tóc!

Nguyệt Vọng Lâu đèn bật. Đà Lạt bắt đầu đêm. Tôi không gọi gì thêm. Cúi chào, tôi xuống phố...

Đà Lạt nhiều năm nhớ, trở về thấy hoang vu. Hai bàn tay, mùa Thu, tôi xoa và lá rụng...

Hồ Xuân Hương gợn sóng lăn tăn nền trăng khuya...

Chia tay là đi, về. Chuyện đời đơn giản thật! Tôi đếm buồn nhớ tóc ai bay như sương bay...

Tàu Cau Gió Thôi

Một thoáng mơ màng hăm ba năm...
Vươn vai đứng dậy nhớ nơi nằm
Mà thôi, vuốt lại drap cho thẳng
Nghe thoảng hơi mình ngỡ cố nhân!

Một thoáng ra đường đứng ngó xuôi
Bởi xe chạy ngược cứ qua hoài
Chẳng thương gì lá hay hoa cỏ
Sao cũng se lòng khi lá rơi?

Một thoáng bụi bay phớt phớt buồn Đưa
tay che một đám mầm non Nhớ ơi cái
thuở mình đi dạy
Có học trò nào không dễ thương!

Một thoáng hời ơi dài biết mấy
Thời gian ai khéo nói thời gian?
Vườn cau của Ngoại tàu cau rụng
Mồ Ngoại đốt tàn mấy nén nhang?

Một thoáng cái hơi người lính cũ
Còn thơm lên cả chiếc béret
Tự dung mà nước trong con mắt
Ưa lạnh bàn tay tôi mân mê...

Một thoáng nằm trong ba thập niên
Vẫn hồng tươi chớ nụ cười duyên?
Thương ai xưa lắm mà thôi lỡ
Mà rất đau lòng nếu cố quên!

*Tôi đang ở Mỹ nhớ quê tôi
Vườn Ngoại chưa đi có chỗ ngồi
Giờ Ngoại yên mồ yên mả đó
Tàu cau gió thổi mấy tàu rơi?*

Nhìn Hoa Tím Tôi Khóc

Cố Nhân Hề Cố Nhân

Sau mùa hoa đào Tết, Đà Lạt buồn thật buồn. Hình như khắp phố phường, hoa tím nở tím ngắt...

Không phải hoa cúng Phật. Không phải hoa tặng nhau. Người đi bộ, đi mau. Người đi xe không ngắm...

Những cây thông thâm lặng lui vào quá khứ rồi... Đất Nước mình đổi đời. Đà Lạt đã đổi khác...

Mimosa giấu mặt. Xấu hổ nở đầy đường... Hoa nào chẳng dễ thương? Càng thương hoa xấu hổ!

Hoa xấu hổ mắc cỡ giống cô bé học trò, chiếc nón lá bài thơ che hờ khuôn mặt thẹn...

Tôi nhìn các em lén nâng hoa tím trên tay / rồi thả cho gió bay vào cổng trường em tới...

Hoa mắc cỡ cùng với hoa tím, đều màu buồn. Hoa tím thì tím than, mắc cỡ thì tím nhạt...

Màu chi cũng Đà Lạt buồn bát ngát đó đây...

|
*

Chùa Linh Sơn không thay, vẫn còn ngọc lan trắng. Sư Thầy ngồi im lặng, có lẽ đọc Kinh thầm?

Lên dốc Lê Đại Hành, tôi thăm Giáo Đường cũ. Con gà như mừng rỡ thấy người thân trở về...

Đà Lạt vẫn còn quê, màu quê của nghĩa địa. Hoa tím nở giọt lệ rơi xuống từng cây nhang...

Có cây nhang đã tàn. Có cây nhang còn khói. Người thăm mộ không nói, gỡ hoa từng mộ bia...

Hoa mắc cỡ trong khe vài ngôi mộ hé nụ. Tôi tìm mộ bạn cũ, đốt điều thuốc thay nhang...

Tôi tự hỏi Việt Nam “sao hoa mắc cỡ mọc?”. Cũng màu tím, tôi khóc, cổ nhân hề cổ nhân!

Ảnh: Nguyễn Thiên Nga

Chào Em Buổi Sáng

Hôm qua, tôi viết gì em nhỉ
Có phải “Chào Em Buổi Sáng” không?
Lạ chớ, trái tim tôi chẳng lớn
Muôn năm nhớ mãi má em hồng!

*Em là hoa mận hoa mơ nhé Sáng nở
trắng vườn cúc ngõ trắng Đêm nở
trên bàn tôi, gió thoảng
Mùi hương làm nhớ những mùa Xuân!*

Tôi biết tôi vừa, đang, đã, nói
“Chào Em Buổi Sáng” giống hôm qua
Giống hồi nào đó tôi trên núi Hứng giọt mù
sương nắng nở hoa...

Em ơi tôi nhớ em từng phút
Từng bước em mười bảy tuổi xưa!
Tôi hỏi tại sao sông có khúc
Khúc nào không nắng cũng không mưa?

Khúc nào không có đò xa bến?
Em lớn hồi nào hồi ngọn cau?
Cái bóng đổ nghiêng vườn của Ngoại
Tiếng gà vừa gáy nhớ nao nao...

Gió Buổi Sáng

Sáng hôm nay gió. Gió nhẹ thôi. Buồn buồn. Lạnh đầu từ núi non bay về đây theo gió. Lạnh như từ đồng cỏ bay về thành phố anh. Gió không có màu xanh nhưng lung linh màu lá. Gió của ngày cuối Hạ về muốn nhắn gì chăng? Gió mong manh mong manh? Không em à, gió nhẹ! Gió như là đứa bé người Mẹ bỗng lên hôn. Ôi gió thơm gió thơm...

Anh nhớ em / nói bằng quơ về gió.

Anh biết gì nói nữa? Chuyện tình yêu muôn thuở không ngoài gió ngoài trăng, không núi cao muôn trùng thì mệnh mang biển cả! Khi người ta yêu quá lấy núi non ra thề, lấy biển khơi hò hẹn. Đó là lời thề nguyện: Mình yêu nhau muôn năm... Muôn năm là bao lâu? Đếm đi em, chút gió!

Chút gió thổi, mà cỏ, nằm rạp xuống, kìa, em! Em có nghe trái tim vừa rung rung tiếng gió? Em có nghe em thở, gió thom bay nồng nàn?

Sáng hôm nay mơ màng như là chưa thức dậy. Hình bóng em còn thấy trong giấc chiêm bao dài. Không nói chuyện với ai, ngoài em thôi, duy nhất. Em, tóc thề gió phớt nhẹ như làn mây vương... Em có biết gì không? Anh nhớ em nhiều lắm. Có thể lát nắng ấm, bây giờ thì heo may. Sắp mùa Thu rồi đây. Mùa Thu nào cũng thế, kỷ niệm nhiều khôn kể, anh sẽ nói về Thu...

*Gió vi vu vi vu. Anh hôn em qua gió. Anh nói này, nho nhỏ:
Mình Yêu Nhau Muôn Năm!*

Coi Như Là Cũng Một Bài Thơ

Hôm nay là Sinh Nhật / không phải ngày của tôi / nhưng tôi nhớ một người... Sinh Nhật của người đó!

Năm nào tôi cũng nhớ. Năm nay thì nhớ nhiều. Tôi nghĩ... sợ mai chiều / tôi quên đi, ai nhắc?

Mai chiều... tôi cũng mất, tiếng đời là Tử Vong. Cái gì Có cũng Không - cái vòng đời lẩn quẩn...

“Ồ vớ nhau không đặng”, câu ca dao thật buồn! Tại ai chớ...
suối nguồn tóc tơ thời gió chải...

Cây lược cầm xuôi mái, mái chèo... sông rẽ ngang!
Những giọt mưa chứa chan trăng vàng đêm bến Ngự...

Quê Hương của người đó, vườn cau xanh biếc xưa!
*

Không lẽ tôi đang mơ về một Ngày Sinh Nhật? Ngày tháng thì có thật, hương phấn bụi thời gian?

Mây trắng đang lang thang trên đầu tôi trời ả... Giọt lệ lăn trên má của người đó khô chưa?

*Coi như là có mưa... Mưa Bóng Mây cho đẹp! Coi như tà áo
khépnắng mùa Xu*

Chân Dung

Em ngồi bên cửa sổ chải mái tóc sớm mai, ngoài ngõ, ai kia ai nhìn tóc em, đăm đúi.

Tóc em là dòng suối, không! Dòng thác mặt trời, nắng chiếu xuống sáng ngời, môi em. Hoa hồng nở!

Ai, vẫn đứng ngoài ngõ không khéo thành thi nhân? Em, bên cửa không chừng thành núi sông tráng lệ...

Có một lần như thế, tôi có mấy câu trên, trao em cười làm duyên... Em hiền như là Phật!

Em không là Sự Thật mà em là Giác Mơ. Tôi đi vào cõi Thơ gặp em bên song cửa...

Nhớ thơ Thế Viên quá, tôi chép đề em cảm...

*“Sáng nay bên bờ sông
gặp em bên song cửa
mây trắng trôi tản ngàn
tóc em vàng một nửa
ta nhìn xa chợt nhớ
trăng mùa Thu năm nao...”*

Thơ, vậy đó. Ôi chao. Em vàng trắng buổi sáng. Tôi biết mình
lãng mạn... thương nhớ Nhỏ vô cùng!

Gọi là Nhỏ... mệnh mông cho cái gì cũng lớn... cho tóc em
chải xuống có sợi nào bay chăng?

Thương Nhỏ mãi ngàn năm. Nói một lần có đủ? Bé tí ti vũ trụ,
em vì sao, vì sao?

*

Ai ngủ cũng chiêm bao. Ai cũng là thi sĩ!

Có vì sao bé tí, nâng niu thành minh châu! Nó không còn là
sao, nó là vàng minh nguyệt!

Thì ra tôi đã biết mình yêu Nhỏ bao giờ...

Gió Trở Trời Như Muốn Chuyển Mùa

Gió trở, trời như muốn chuyển mùa
Lẽ nào mới Hạ đã vào Thu? Lẽ nào có bão
trên miền Bắc?
Buồn chớ không chừng tôi chuyển mưa!

Con ngõ hoa vàng chưa nở mấy
Lâu rồi hieu quạnh sẽ buồn thêm...
Gài bầu áo lại nghe luồng gió
Tay chẳng lẽ vừa chạm tóc em?

Gió trở... đừng nha tóc trở màu,
Hãy hoài xanh biếc giống hồi nao
Gió Tùng Nghĩa chỉ rung rinh cỏ
Quốc lộ ven bờ mươn mướt dâu...

Có người con gái thơm làn áo
Thơm cả cái làn tóc dễ thương...
Thơm lắm hàng cau mùa trở nụ
Hình như thấp thoáng Ngoại trong vườn?

Hình như... ai vẫn theo chân Ngoại?
Vạt áo bà ba bay gió bay...
Và cái miệng xinh như Út Tám
Cái hồi bé bỏng tuổi mười hai...

Cuối Ngày Valentine

Ngày của Tình Yêu qua mau. Ôm chặt, thời gian vẫn mát. May ghê còn hương tóc mát! May ghê còn bờ vai thon...

Thời gian giống như đại dương chập chờn những hòn đảo nhỏ, anh diu em đi trong gió, gió đùa tà áo ngày xưa...

Đại dương không bến không bờ, Tình Yêu cũng không bờ bến. Nơi nào con người đã đến... Tình Yêu vẫn là đại dương!

Vẫn là suối tóc thơm hương, vẫn là bờ vai muốn cắn. Thời gian là mưa là nắng, mát còn một thoáng mà thôi!

Cứ cho thời gian mát rồi. Ngày Lễ Tình Yêu quá ít, dẫu là đêm nay tối mịt, ngọn đèn là Trái Tim em!

*Người yêu tôi ngược mặt lên, tóc thơm, thơm lòng gió Tết.
Đường xa em ơi có mệt, chân ngà cứ tựa vào anh...*

Một Tuần Tuổi Lễ Phục Sinh

Chiều nay không có ý nào hay
Gió có mà không thấy lá bay...
Đường vắng, đường sao không có bạn?
Thèm nhìn ai đó tay trong tay...

Một năm hai năm chừ ba năm,
Dịch bên Thượng Hải vẫn tung tăng!
Zero Covid thôi mơ tưởng
dù tháng Tư này Lễ Phục Sinh!

Nhắc Lễ Phục Sinh, ngó nhà thờ
Tháp chuông cao ngất sắp mờ mờ...
Nắng chiều có đọng hai tay Chúa,
Sao mắt khô hình như tụt trưa?

Chúa đã dang tay không để hứng
nỗi niềm nhân thế nữa... vì sao?
Thiên Đường cửa đóng hay là mở,
Adam Eva chẳng được vào!

Bác Ái chỉ là câu nhắc nhở
Từ Bi Hi Xả... nói cho vui,
Chuông Chùa hay Giáo Đường êm ả
mong nhẹ nhàng như chiếc lá rơi...

Em ơi nếu ở bên hàng xóm
ráng thổi qua anh chiếc lá vàng,
anh thổi ra đường bay tiếp tiếp,
chúng mình cũng vậy, nhé! Lang Thang!

*Chiều nay... không có chi tồn tại
Những đám mây rời nhau rời nhau
Ở cuối chân mây, đầu núi thẳm
Phục Sinh lấp lánh những vì sao!*

Ngọn Cỏ Gió-Đùa

Không chờ đợi được nữa. Ôi! Con mưa đầu mùa. Lần đầu tiên
tôi... thua / cái bản tin thời tiết!

Gió bay qua, bay miết / đuổi bay tan hết mây... Mùa Xuân
tưởng hôm nay / khi hoa đua nhau nở!

Té ra... hoa mắc cỡ / hay lòng người hồ ngơ? Người dở khóc
dở cười, dang tay và... thôi vậy!

Con sông lặng lẽ chảy. Có thể cạn... tới lòng? Mà lạ vẫn mênh
mông / nỗi buồn đời xa xứ!

Tôi không hiểu sao nữa / mình cứ nhớ quê nhà? Nguyễn Du
nói đi xa, tác đường là tác ruột! (*)

Buồn nào cũng nảo nuột... nếu nó nằm trong thơ!
Ở đâu cũng bốn mùa, sao đây mùa Xuân chậm?

Tôi thèm nhìn lấm chấm / những giọt mưa trên sân...
Tôi thèm chút băng khuâng, mưa đầu mùa đang tới...

Cái “đang” là nỗi đợi / một ngày “đã” quá dài...
Tôi hết nhớ thương ai / nên hóng tin thời tiết!

Tương lai, mình không biết! Tương lai để làm chi?
Từng mỗi bước chân đi, đường nào cũng thăm thẳm...

Tôi choàng thêm áo ấm. Sắp Rằm, trăng đã lên!
Không dè... đã là đêm. Không dè... thơ tôi đó!

Gió hiu hiu ngọn cỏ. Cỏ đùa gió... hiu hiu!

(*) *Thơ Nguyễn Du:*

*“Lối mòn cỏ lọt màu sương,
Lòng quê đi một bước đường một đau”*

Tất Cả Đều Là Thơ

Lâu rồi tôi ăn cơm với tương-rau-cà-muối...

Lâu rồi có người hỏi: “Anh đã đi tu sao?”.

Đi tu là Tương, Chao... Đi tu là Cơm Trắng?

Mình không cân nhẹ, nặng. Chuyện đời như mây trôi!

Chuyện đời, gió thoảng thôi; có đôi khi giông bão

... thì vẫn bay tà áo... thì vẫn hành lang... buồn!

Có thể giọt mưa tuôn nói thầm thì với lá...

Có thể như con cá bơi lội trong dòng sông!

Phật bảo: “Có là Không”. Cũng bảo: “Không là Có”.

Ai đi theo Đạo Chúa, cũng nói: “Đời bụi, tro!”.

Tất cả đều là Thơ! Thơ không chờ người đọc!

Thơ chỉ là thao thức chút thôi mà giấc trưa!

Nó hiểu đời bụi tro, nó hiểu đời hư ảo
Nó vẫn mặc quân áo, không phải của người tu!
Bạn nó: Không kẻ thù! Kẻ thù... không bạn nó!
Nó là ai, vậy hở? Nó là người làm thơ?

Ôi tôi đang nằm mơ nghe ban trưa chim hót, nghe nắng rơi
rất ngọt... những giọt nước Cam Lò! Hai tay tôi vẫn khô...
là mưa chỉ ảo tưởng?
Mênh mông những đồng ruộng quê nhà tôi xa xôi...

*Tôi gọi nó là tôi. Tôi thấy tôi là nắng
Những giọt nắng chắc nắng cong những nhánh bần xanh mà
sao tôi mong manh cũng làm cong nhánh nhớ? Tiếng chuông
Chùa trưa đổ, buồn, bỗng nghe vi vu...*

Thí Dụ Có Ngày Mưa

Thí dụ có ngày mưa
anh nhớ em nhiều nhỉ?
Bây giờ nhớ chưa phi
anh muốn nhớ nhiều thêm...

Những cơn mưa ban đêm
êm êm ai cũng ngủ
khi thức dậy nói nhớ
thì... nhớ đó là quên!

Hôm nay đời lặng yên
mà em oi nắng quá
nóng đến nổi hoa lá
giống anh, đều nhớ em!

Mấy chậu hoa trên thềm
nở rục rở rồi héo
một ngày dài vẫn thiếu,
thiếu gì, em biết không?

Thiếu em, đóa hoa hồng
sau cơn mưa e then,
nhớ em cái lần hẹn
thuở ban đầu chúng mình...

Thí dụ... mưa mong manh
bây giờ áo em lật
trong gió bay lất phất
tóc em... tình biết bao!

*Thí dụ... có đời sau
ngọt ngào như đời trước
anh vẫn nói yêu nước
bằng Tình Anh Yêu Em!*

Thú Cô-Đơn

Ba hôm nay, tôi ngó / ra cửa ngõ - mong chờ / bóng dáng
người đưa thư. Ba hôm nay buồn lắm...

Đường ra sân thăm thăm. Hoa - nắng, nở vàng thôi...
Đường không xe, không người. Đôi khi buồn, tôi ngủ...

Thức dậy, tôi ra, thử / không có cánh thư nào. Cỏ vẫn xanh
một màu, hoa vàng vẫn một sắc...

Buổi chiều, nắng chưa tắt, ngày mùa Hạ kéo dài, tôi không
trách móc ai... Người-đưa-thư thay đổi?

Thay đổi người, đáng nói! Không nói, chỉ than thầm:
đường nào cũng xa xăm, thời gian biểu phải khác!

Thư ít khi đi lạc / trên xứ Mỹ có lòng... có thể chạy vòng
vòng... lại tìm ra địa chỉ!

Ba hôm nay, có lý - người đưa thư đổi người? Tôi tin sáng mai
thôi: Thư lại đầy trong hộp?

Nhiều cơn gió bay lướt / chút bụi bay ngoài đường. Tôi vượt
ve nỗi buồn: Đôi khi cô đơn chứ?

*

Cô đơn là cái thú! Ôi cái Thú Cô Đơn! Ba chữ rất văn
chương... hình như ai đó viết?

Tôi quên rồi, không biết / mình đã đọc ở đâu! Nghĩ “sông có
hai đầu, nước một dòng... chung thủy!”.

Ai có dáng kiều mỹ / mơ hồ như khói sương...

Bài Thơ Này Bạn Thấy

Không Có Câu Nào Hay

Nằm nghe suối róc rách. Rừng thì đứng quanh tôi. Cây, không cây mò côi mà tôi thì quanh quẽ...

Hôm nay, ngày-của-Mẹ, tôi đậu xe, vào rừng, đi kiếm một người dung chào afternoon một tiếng...

Chỉ có mây trắng hiện trên con dốc tôi lên, tôi nghĩ mình vô duyên bèn tìm chỗ ngồi nghỉ...

Nhiều đám mây thành chỉ như tơ vương, vương vương...
Không phải là mù sương. Buổi trưa Hè nóng thật!

Tôi nhớ gì tôi mất: Cha Mẹ và Quê Hương. Tôi nhớ những hàng dương ở Nha Trang, Phan Thiết...

Tôi nhớ ai mắt biếc nhìn tôi, lính-ngày-xưa! Khi không tôi có thơ chảy về đuôi mắt đó...

Cạnh tôi, bụi hoa nở: anh muốn hái cho em... Nhưng khi tôi nhìn lên thì nước mắt chảy xuống...

Ba mươi ba năm, quá muộn! Tôi biết tuổi tôi tàn. Nhiều đám mây lang thang... trên rừng vàng biển ngọc!

Tôi nhớ Má tôi khóc khi cấm nhang cho Cha... Tôi thật lòng xót xa: Nằm đây nghe suối chảy!

Bài thơ này... bạn thấy “không có câu nào hay!”. Tại sao tôi ở đây? Quê Hương tôi, kia, đó...

Đường chân mây mờ tỏ. Tôi ngó mây bay qua... Quê Hương mắt hút nhà. Đất đây không phải mộ!

Tiếng suối vang nho nhỏ, róc rách róc rách trưa...

Chiều Ngàn Xưa Chiều Bữa Nay

Chiều nhẹ nhàng như chẳng phải chiều,
đường cây còn nắng, bóng cây xiêu.
Mình xiêu ngã chớ? Chiều nghiêng bóng...
Chưa phải mùa Thu, lạnh bỗng nhiều!

Có phải lạnh vì thương nhớ quá?
Lạc Dương hồi đó có mưa bay...
Ai nghiêng nón lá chiều ren rét
che cái mặt trời má đỏ hây...

Hồi đó, vừa xong món nợ tù,
tôi về Đà Lạt tưởng Thiên Thu,
mình không còn nữa đời nghiên bút
thì chẳng ai cần một ý thơ...

Bỗng lạ, tự dưng người đó hiện
tay nghiêng nón lá mặt trăng hồng...
Tôi ngòi xuống vuốt hoa triền núi
vài giọt mưa còn nguyên nắng trong!

Tôi nhớ người ta, chữa ngộ lời,
chỉ là lạc bước lỡ đường thôi.
Tôi còn đi nữa, Ankroet,
... tù mãi xong chưa hết kiếp người!

Chiều nhẹ nhàng bay xuống Phước Thành (*), ngó về
Đà Lạt nắng còn xanh, tôi còn đi tiếp, đường lên núi,
thấy dấu chân người rất mỏng manh...

Gần bốn mươi năm rồi đó nhỉ, Lạc
Dương tôi chỉ thoáng qua, mà, cái hình
cái dáng ai tâm tưởng thoáng hiện nhẹ
nhàng cổ lý xa...

*

*Có lúc thơ tôi như lá rụng
bất ngờ, không phải giữa ngày Thu,
bất ngờ dù chẳng đây Đà Lạt,
cái bóng đường cây tưởng giấc mơ!*

(*) Hồi đó, sau năm 1982, tôi mãn tù Cải Tạo về, đi lao động làm
thuê. Tôi thợ rừng bắt đắc dĩ, đi theo xe be lấy gỗ dưới chân núi Bà về
xưởng cưa Lạc Dương. Đây là một Quận trong ba Quận của Tỉnh Tuyên
Đức, đổi ra Huyện thuộc tỉnh Lâm Đồng, sau 4-1975. Từ Đà Lạt lên Lạc
Dương 11 km, ngang qua một Ấp người Kinh rất trù phú tên là Phước
Thành. Đường xe be chạy xa hơn, nút tới Suối Vàng, Ankoet. Tôi nhớ
những rừng thông bị phá tan tành. Tôi nhớ những khuôn mặt bà con
mình lạnh tanh. Bất chợt có một chiều mưa nhẹ ở Lạc Dương bay theo
tôi ra biển lớn. Mặt trời hồng ẩn trong một nửa vành nón lá. Phải chăng
Quê Hương mình là Cổ Tích? Pho nào, trang nào cũng nhớ nhưng...

Ảnh: Nguyễn Thiên Nga

Danh Ngôn Của Người Làm Thơ

Nghĩ cũng lạ: Cây Nhang thấp cúng Trời Đất và Bà Con Đã Mắt..., người ta gọi là Cây Hương.

Nhà giàu đốt Nhang Trầm, gọi là Hương Trầm không gọi là Trầm Hương.

Hàn Mạc Tử ở đâu mà nhìn thấy: “*Trầm ngán nghệ bay trong Lãnh Cung, Hương thom bồi rối ngọt vô cùng!*”.

Cây Nhang là Cây Hương. Thắp một lần một cây hay ba cây, gọi là Thắp Một Nén Hương. Không có sẵn để thắp thì nói thềm “Đốt Một Nén Hương Lòng”, gọi là Tâm Hương!

Nhưng...

những dấu đen hiện trên da người, đầu đỏ trên thân thể con người, thì gọi là Tàn Nhang.

Có người có Tàn Nhang, có người không.

Thường con nít có một vài Tàn Nhang.

Bé trai hay đàn ông, có hay không có Tàn Nhang. Con gái, xinh, thường có Tàn Nhang. Bốn mươi hay năm mươi tuổi hơn, người đàn bà vẫn xinh vì còn Tàn Nhang trên tay, trên ngực hay trên đùi, có khi trên mặt, trên cổ, trên vai. Thường thì hơn ba mươi, tàn nhang tự nhiên biến mất. Người con gái đó đã già?

Người con trai yêu người con gái, yêu nhất, nhớ nhất những nốt tàn nhang của người mình yêu. Tàn nhang trên thân thể người mình yêu thật thơm, không bao giờ người ta gọi nó là Tàn Hương, không ai nói ra ý nghĩ của mình về cái chết-sẽ-đến với người mình yêu dấu. Yêu là Thương Lắm Nha! Dấu là Thương Lắm Nha! Hồ Xuân Hương có câu thơ... như vậy: “Chúa dấu Vua yêu mỗi Cái Này! Cái Này là cái gì, không nói đâu! Bùi Giáng có hai câu rất dễ thương vì bí hiểm: “Cô ơi cô đẹp vô cùng, vì... cô có cái Lạ Lùng bên trong!”.

Anh hôn em từng Tàn Nhang Một!
Anh hôn em từ Bàn Chân lên Mái Tóc em ơi!
Tôi nói với người tôi yêu như thế suốt đời.
Tôi suốt đời nói với người tôi yêu như thế!

*Tôi thích mình có một bài thơ thủ thi
như mưa rơi rơi những giọt trên thềm trong đêm khuya...
Hữu duyên thiên lý không dè
gặp em hoa nở đường về trăm năm...
Tôi đã thấy mà...
Những Nốt Tàn Nhang!*

Vài Khúc Phim Đoạn Trường

Về Một Thành Phố Cũ

Đà Lạt, thành phố núi, dốc nào cũng mù sương! Kia ai đi lên non, sương mù lẫn dưới gót... gót sen hay gót ngọc, lấp lánh tình trong thơ... lấp lánh buồn trong mơ! Lâu rồi, nhen Đà Lạt!

Trại Hầm và Trại Mát; Lạc Dương và Suối Vàng... Bao giờ mù sương tan thì Vạn Thành hoa nở! Bao giờ chùa Linh Thứu nhang thơm khói nhà Ga! Nhiều năm tôi ở xa, nhớ Hồng Lạc chi lạ!

Những toa tàu tàn tạ. Đường răng cưa rỉ dần. Sương Dốc Đu phân vân từng đọt trà xoắn lại! Bầy... từng bầy con gái phơi lưng lựa lá trà. Thưa thớt xe chạy qua. Xuýt xoa trời lạnh thiệt!

Đà Lạt, thành phố kiệt từng hơi thở của rừng. Phấn thông vàng rung rung, gió bay, chào em nhỏ - nó không có gì nhớ ngoài mẹ cha rất nghèo! Nó chỉ biết nhìn theo phấn thông vàng rung rúc. Nó cố leo con dốc, chiếc xe đạp tung tung...

Hai Thế Kỷ xoay vần xoáy đầu từng thung lũng... Ôi Đà Lạt tôi sống một thời xưa bình yên. Bà con kia... còn nguyên những nấm mồ lúp xúp. Đó, thời gian khoảnh khắc... vậy mà... hai đoạn sông! Hai Thế Kỷ nén lòng, bật tung là tiếng khóc!

Quê Hương là Tổ Quốc!
Sương mù tụ rồi tan...
Tôi nhớ búp sen vàng chân ai chiều thấp thoáng! Một thời xưa
lãng mạn sóng tình hồ Xuân Hương!

*Em ơi anh muốn hôn môi hồng Violette. Paul Virginie đã chết,
mình còn sống trong Thơ! Hình nào chụp cánh xưa: Mặt Trời
Rơi Dưới Lũng? Những con đốc đồng vọng tiếng gió ngàn Lang
Biang...*

Đi Cố Hương Người Đi Cố Nhân!

Hồi em mười bốn, mười lăm tuổi... cô bé học trò biết học thôi!
Buổi sáng đến trường, trưa khỏi lớp. Cuối năm đệ nhất cấp, em vui...

Hồi em mười sáu, em mười tám, vàng trán em hình như có nhăn.
Đệ nhị cấp em lo với lằng... và em “người lớn” sau ba năm...

Hết năm mười hai, vào Đại Học. Cô Tú Tài rồi sẽ Cử Nhân. Em đã lớn hơn, em trở mã, tóc che vàng trán một vàng trắng...

Buồn tay tôi mở trang lưu bút, tôi thấy em từng mỗi tuổi xưa...
thấy khói đạn còn thơm phức giấy, nhớ em áo gió nắng ban trưa...

Chỉ lúc ở tù, tôi mất hết... phố phường, nhà thấp với nhà cao,
người đi trên phố trai và gái... Lập lánh bây giờ: những ánh sao!

Chỉ lúc ra tù, tôi mới thấm: cuộc đời thay đổi giống chiêm bao.
Buồn tay, lục lại còn Lưu Bút, còn thấy em dù có hụt hao!

Bởi chữ có lem, hình có nhạt... mà mùi khói đạn vẫn thơm tho!

*

Bốn bảy năm trời! Hai Thế Kỷ! Tàn chưa em hồi nén hương
trầm? Năm châu, bốn biển, người trôi giạt, đời lạ lòng nhau khó
hỏi thăm!

Nghĩ em cũng vậy, hồi em nhỏ... Lớn mấy, vẫn là cô-bé-thơ!
Tôi vượt phăng tờ lưu bút cũ... ngó trắng, em ạ... bóng trắng
mờ!

Nghe nói bây giờ em Manvel... Nghe nói bây giờ em Austin...
Nghe nói bây giờ em Dallas... Nghe nói bây giờ em
Jacksonville...

*Ở đâu, em vẫn trong Niềm Nhớ, ôi Cố Hương người ơi Cố
Nhân!*

Anh Đang Cái Đầu Hôn Nụ Hoa Hồng Em A

Hôm nay trời còn mát, mai sẽ nóng vô cùng. Những con sông tro lòng chắc sẽ khô tới đáy... chỉ còn nước mắt chảy trong mắt của ta thôi! Thông báo nghe, nghe rồi: Cali fornia hạn. Một năm mười hai tháng chỉ có hai tháng mưa! Những con mưa lừa thừa chỉ dày khi bão rút!

Nếu mà bạn mắt ướt, bạn hãy ngó vào gương: Không chỉ bạn thấy buồn. Nhiều, nhiều người như thế! Những con mưa thường trẻ giống như ga... không tàu... là buồn, biết tả sao để mưa trào con suối? Để nghe người yêu nói “Anh! Nước mắt em lăn!”. Ôi ai cầm chiếc khăn lau cho tình chẳng đẹp?

Tôi nhớ ai tóc biếc, nắng chắc sẽ vàng hoe? Tôi nhớ chỗ tôi về mãi nằm trong hẹn ước! Tôi, một thời khiếp nhược đi trong mưa, đi luôn! Hẹn ước... lời nói suông, nắng buông rèm trước mặt. Không có con đường tắt nào trở lại ngày xưa... Tôi đau đớn với thơ - những câu thơ đau đớn! Đời lính không lựa chọn cách nào hơn... thì thôi? Cho nên em, em ơi, đọc thơ anh đừng khóc!

Khi anh mất Tổ Quốc, nhớ chút em tóc xanh... những ngày xưa
long lanh tóc em vàng nửa mái! Em mãi là cô gái chải tóc buồn
lê thê!

*

Bài thơ tôi hôm nay nói về Cali hạn... Không mưa, nắng hoài,
chán... nghĩ đến ga không tàu... tưởng tượng tới Biao những
vườn dâu xanh ngắt... Tưởng tượng tới Đà Lạt nắng vàng thành
phố sương!

*Anh đang cúi đầu hôn nụ hoa hồng em ạ...
Không dám nhìn xa quá, buồn thêm biết bao nhiêu?*

Bài Thơ Này Đã Dài

Em viết e.mail cho anh chỉ một dòng: “Đọc hết những bài anh viết về Mẹ em khôn cầm nước mắt”. Anh tin em nói thật. Anh cũng tin anh có em để san sát nỗi lòng...

Quả thật... sắc tức thị không! Mỗi buổi sáng ngó mặt trời hồng, mỗi buổi chiều đi lang thang trong hoàng hôn tím, hiện về biết bao kỷ niệm! Mà Má thì không bao giờ hiện về nữa. Bao nhiêu năm rồi Má là Ma... Trên đời này chỉ có một người gặp Ma. Đó là “nhà văn” Bò Tùng Linh. Ông viết nên bộ sách Liêu Trai Chí Dị...

Nhớ Vũ Hoàng Chương quá. “Thi bá” Vũ Hoàng Chương có mấy câu thật hay, xếp vào hàng “kinh điển” được lắm:

*Gặp gỡ chừng như truyện Liêu Trai. Ra
đi chẳng hứa một ngày mai. Em ơi! lửa
tắt, bình khô rượu, Đời vắng em rồi,
say với ai?*

Rồi, cũng nhớ ai đó, phỏng theo Vũ Hoàng Chương mà có hai câu cũng nã lòng:

Đêm nay thuyền cũ về sông cũ

Vắng có nhân rồi ai tri âm?

Em và anh, rất xa xăm. Em hay anh, rồi ai chết trước? Ai muôn đời vẫn nói: Sắc Tức Thị Không! Cái Có, cái Mất, cái Còn... cái gì đi nữa vẫn là cái chưa thể định hình. Như Má, vậy đó, chết bao nhiêu năm rồi đâu có thành ma hiện về ôm ấp bầy con Ngày Mother's Day, em nhỉ!

Anh nghĩ rằng anh đang làm thơ. Bài thơ này đã dài...

Bất Chợt Trong Lòng Mấy Giọt Mưa

Tháng Năm rồi... đã đi qua! Hoa vẫn nhiều hoa nở trước nhà. Mấy chậu hoa vàng tươi với nắng... trong khi thảm cỏ ngóng mưa sa!

Cỏ đã vàng... như hoa màu vàng, nhưng màu của cỏ thấy hoang mang: cái xanh “cơ bản” chùng như héo bởi cái nắng Hè, nắng chói chang!

Màu của hoa là... ôi sắc nhớ! Nhớ gì, em biết: áo dài ơi!
Ở đây không phải mình, Non Nước mà nó, quê người, robe lụa phơi...

Khi người con gái dừng xe, xuống, hoa nở hồn nhiên chẳng phải mừng! Hoa nhớ áo dài, xanh, tím, đỏ... mà ai người Mỹ - một người dung!

Bà Katy ở bên hàng xóm, ba bốn năm rồi... gió thổi xa, thường bảo áo dài xinh đẹp nhất, tôi là người Mỹ tưởng là hoa!

Năm nay Cali khô hạn tiếp... cỏ xanh lại tiếp ngọn vàng hoe;
hoa thì chung thủy màu yêu quý - Hoa Của Lòng Tôi Hoa Của
Quê!

Tôi hay dừng xe ngó cánh đồng
Tôi hay dừng xe bên bờ sông
Tôi nhìn những cánh cò bay lượn
Trong không gian còn một chút Xuân...

*Tôi biết mùa Hè không mát mẻ, nhớ em mà có một bài thơ! Mai
về hay một về, chưa biết, bắt chợt trong lòng mấy giọt mưa!*

Đà Lạt Minh Trời Mưa Tháng Sáu

Đà Lạt mưa... mưa đang mùa,
tháng Sáu là tháng trời đổ mưa!
Tháng Sáu là... học trò nghỉ học.
Trời mưa, tôi nhìn ngôi trường xưa!

Tôi trở về sau nhiều năm tôi xa, s
au chiến tranh, đang thời thái hòa
là bình yên. Không nghe súng nổ.
Đà Lạt buồn. Trời mưa. Mưa trên hoa...

Đà Lạt buồn trắng cây khuynh diệp
đồi xanh chen nhà xây đỏ lòm,
có lẽ cò đứng trong mưa gió
cho nên chi Đà Lạt rất buồn?

Cánh cổng trường hình như khóa kỹ
có mở ra tôi cũng không vào!
Mùa Hạ vàng, hoa quỳ hết nở,
nhiều năm xưa rồi cũng nhiều năm sau!

Tôi nhớ học trò, tôi nhớ bà Cai lắm chớ nhớ
Thầy Cô, nhớ cả mùa Xuân, nắng rất vàng
cánh đồng bát ngát,
những khóm cây thông ngào ngạt phấn thông!

Đà Lạt mưa tháng Sáu buồn lờ lững
Đường vắng hoe, vài ba cái ô.
Đi chút nữa, Ngã Ba Đại Học, đi xa
hơn, nghĩa trang mơ hồ...

Người ta xóa biết bao dấu tích.
Tôi trở về trong tịch mịch hoang liêu.
Tôi như gió vờn qua lè cỏ.
Mưa buồn hiu buồn hiu buồn hiu!

*Không gặp ai xưa để nhìn con mắt còn
đọng không giọt nắng mùa Đông. Khi
không nhớ học trò quá vậy,
thèm nhìn áo dài bay bay trên gót chân...*

Đời Vắng Em Rồi Đâu Có Chi Vai

Nắng hay ngọc mà lung linh trước mặt? Em hay Tiên mà đẹp quá bình minh! Trời hôm nay trời thật là xanh. Hoa hôm nay, hoa từng cành vàng mướt...

Con bướm bay và gió đi từng bước. Em em à, gọt lại lắng tai nghe. Rất xa xôi tiếng chim núi vang về... Đây Đà Lạt hay đây là Huế vậy?

Non nước mình yêu thương thôi chừng ấy, đủ rộng dài ai Bắc xuống Cà Mau. Đủ bao la như biển sóng Vũng Tàu. Và... chất ngất ngọn Ba Vì rục rỡ...

Tôi không nghĩ là tôi đang ở Huế bởi hàng me sao giống quá Sài Gòn nhớ Mỹ Tho ô môi hương thơm, môi con gái mỗi mình em duy nhất!

Tôi không nghĩ là tôi đang Đà Lạt bởi lung linh nắng ngọc mặt long lanh, những trái tròn vo chưa chín có màu xanh, khi chín tới vẫn còn màu xanh thật ngộ!

Ồ nhỉ em sao mình không còn nhỏ thả diều bay trong nắng gió chan hòa...Ồ nhỉ em ai khiến mình chia xa, ngày gặp lại chỉ là bài thơ huyền ảo...

Tôi muốn hái nắng ngọc may cho em chiếc áo. Tôi muốn xô giạt hết rừng thông cho rộng bước em về. Tôi muốn mình bừng tỉnh một cơn mê... đời vắng em rồi, đâu có chi vui!

Chuyện Bình Thường Mỗi Buổi Sáng

Buổi sáng nghe thơm mùi hoa lài
Hay là ai đó mới chia tay?
Nhìn ra con ngõ, không ai cả
Chỉ thấy sương mù thoang thoáng bay...

*Buổi sáng nghe thơm chuyện rất thường
Mỗi ngày vẫn đó một mùi hương...
Mỗi ngày cứ tưởng ai ngang ngõ
Rồi nghĩ rất buồn “thiên-nhất-phương”...*

Một bước chuyển đi là bước tới
Chỉ là tiếng đập của con tim
Nãy giờ tôi nói điều chi đó
Thú thật lòng anh chỉ nhớ em!

Em chừ châu Âu hay châu Phi
Mai em châu Úc... rồi em về?
Hoa lài cứ nở chờ em nhé
Và bướm, chim kia... buổi sáng bay!

Anh đó em nha, em có biết
Con hummingbird nói gì không?
Tại sao nó chẳng bay dang cánh
Mà xoáy không gian nắng những vòng?

Em ở lòng anh, tim cứ đập
Lời ca từ máu, tiếng tim ngân
Hoa lái anh nghĩ là hơi thở
Em đâu muôn phương vẫn rất gần!

Buổi sáng con trăng vừa thức dậy
Em ơi trăng hóa buổi bình minh
Anh yêu em lắm, mình anh biết
Em biết, thì sao... có giạt mình?

Buổi Chiều

Buổi chiều. Mới đã hoàng hôn. Những con quạ đậu hoang hôn bay đi. Chúng ta vừa nói chuyện gì? Hình như không có chuyện chi để buồn? Khói chiều thơm ngát chén cơm. Muỗng canh ngọt mãi từ hôm tương phùng. Từ hôm hè phố đi chung, bỗng quay mặt lại: người mong, người chờ! Tha hương không một ai ngờ bàn tay còn ấm như chưa hề rời...

Cám ơn biết mấy, nụ cười, dấu hieu hất cũng một thời mến thân!
Bát canh, mấy ngọn rau tần, đời xa xôi mấy đã gần bên nhau...

Buổi chiều, bầy quạ bay đâu? Hoàng hôn vàng muốt trên đầu chúng ta. Miếng cơm một chút canh hòa, mười năm một buổi quê nhà, cám ơn...

*

Buổi chiều buổi nhớ buổi thương, liệu mai tái ngộ có còn chiều xưa? Hay là lúc đó trời mưa, khui chai rượu, bạn ngồi chờ ai xa...

Ảnh: Nguyễn Thiên Nga

Có Chẳng Một Đời Sau

*Chim xa rừng thương cây nhớ cội
Người xa người tội lắm người ơi...*

Dù không nói một câu chào tạm biệt, ai cấm mình không bị rịn khi xa? Em! Em à, Đà Lạt mùa hoa đã vì em mà rung rung nước mắt. Em đến thăm anh, đúng là em có thật; em bỏ anh về... em có phải là ma?

Mình nắm tay nhau, hơi ấm chan hòa. Đà Lạt, lạnh, tháng nào cũng lạnh. Đôi mắt em hồ Xuân Hương lóng lánh. Từng hàng thông, óng ánh mù sương. Hai chữ Tình Yêu đồng nghĩa Nhớ Thương, kìa cây cỏ cũng như dường quán quit. Kìa vườn Bích Câu khăng khít mây qua... Những con chim đi kiếm nhụy hoa, chúng gặp gỡ nói gì em có biết?

Hai chữ Tình Yêu không là Ly Biệt, vậy mà, Trời, người lại xa nhau... Chim xa rừng... Huế có ca dao, em còn nhớ chắc em buồn đứt ruột! Anh vuốt tay em, ngón nào không vuốt? Anh vuốt tóc em có sợi nào không thơm? Em ơi em mình có một vòng ôm sao Non Nước nở nào đông gió vuốt?

Dù không nói một câu chào sững nước... Lệ hai hàng em để lại cho anh. Hồi đó, mình, hai đứa tuổi xanh; hồi đó mình “Hòa Bình Vừa Lập Lại”. Anh lại đi, đi tới miền quan ải, khác ngày xưa, anh hết vẽ hiên ngang! Ôi ngày xưa, còn nhắc còn buồn. Em giúp anh: thấp nén nhang cho Má...

Mình không nói một câu chào, cũng lạ, ai khiến người xa mãi trăm năm? Đà Lạt của tôi ơi, Trại Mát, Trại Hàm, Cà Bơ, Cầu Đu, Cầu Đất...

Hai bàn tay chấp xin Trời Phật đòi kiếp sau không ai xa ai...

Một Cánh Thư Không Dán Tem

Tin thời tiết: chiều nay mưa, em ạ!
Gió đàng Đông đang thổi mạnh về Tây.
San José, nhìn đâu cũng thấy mây,
Mưa... có lẽ đã rơi rồi trên đó...

Em biết chớ, đó là nơi anh nhớ,
Những đường đi, những hàng phong... phong sương.
Áo lụa em bay như mưa ngoài đường,
Anh chết lặng: nhớ Sài Gòn chi lạ!

Sài Gòn mình nhiều con đường rợp lá,
Đường Nguyễn Du, Hồng Thập Tự, Pasteur...
Con đường nào anh nhớ cũng nên thơ,
Em, anh nhớ em đến nỗi mờ con mắt!

Ba mươi ba năm rồi, anh xa... là có thật
Nhiều đường xưa nghe nói rộng hơn nhiều
Cây me nào ít nhất một người yêu
Yêu thương nó... và yêu hồn Cha mẹ Đất...

Yêu, hai chữ thôi, đơn sơ: Tổ Quốc Buồn,
một chữ thôi: Buồn buồn buồn...
Em nhắm mắt nha cho anh đặt nụ hôn
Mai một nở biết đâu: Hoa Hường Trắng!

Hoa Hường Trắng ở San José... là nắng
Chiều nay mưa không biết sẽ ra sao?

*

Anh ra sân khép lại cánh cổng rào
Có con bướm trắng đậu trên hoa vàng em ạ!
Lát nữa mưa, ai che giùm nó, há?
Phấn bướm bay vàng như phấn thông không?

*Đà Lạt ơi tôi cũng nhớ, thật lòng!
Không biết cây sầu đông có nhớ tôi không nhỉ?
Có bao giờ lá nó bay tới Mỹ
Đậu xuống bàn tay tôi... chiều nay mưa... mưa!*

Nụ Hoa Hồng Trắng

Hôm nay trời trở lạnh, tin thời tiết mới đưa... có thể là có mưa vì có bão sắp tới!

Cali, ai cũng nói: “Trời mát mẽ dễ thương”. Các em bé đến trường, hầu như choàng áo lạnh...

Tôi, bên đường đứng tránh khi xe bus vàng qua... Những đám mây xa xa thấy như hoa sắp nở!

Thơ tôi hôm nay dở... vì nói chuyện... trên trời, gửi em, đọc, để cười: “Tha cho anh, dễ ghét!”.

Em à, anh không biết tại sao anh nhớ em... Nếu anh có nói thêm, cũng là... câu nói đó!

Có mùa Hạ đáng nhớ là hôm nay phải không? Nghĩ nụ cười em hồng mà thương hoa hồng trắng!

Em thật kỳ lạ lắm, hoa hồng trắng nâng niu... Anh nhớ có một chiều thấy em hôn hoa trắng...

Em làm anh nhớ nắng trên triền núi hoa vàng... Nhớ cả Hoa Vông Vang của nhà văn Đỗ Tấn...

Anh hôm nay lần thân nói gì đâu vô duyên... bởi anh tin em hiền... hiền như Bà Hiền Hậu!

Em ơi anh nướng nấu mái tóc em bay nha! Anh tin ngày không xa anh làm vua một xứ...

Em... Hiền Hậu ngồi ngự bên một đấng-Quân-Vương, anh chỉ em mù sương bay bay trời Đà Lạt...

Và, anh lắng nghe em hát bài Tình Xa... hết Xa! Em ơi em là Hoa - một Nụ Hoa Hồng Trắng!

Phấn Thông Vàng-Đà Lạt Ơi

“Hôm nay, ngày lạnh cuối, cơn mưa chưa bắt đầu!”. Tôi nghe ai mới nói. Có thể tiếng bồ câu?

Trên ngọn cây thầu đầu vẫn màu xanh của nắng. Buồn không có mặt phẳng. Tin thời tiết mông lung!

Nắng sẽ có màu hồng nếu hoa hồng chịu nở! Ba ngày nay mở ngõ sao không thấy mưa về...

Cả tháng hơn vào Hè, lạnh chỉ là cơn trốn? Mái tóc ai xuôi lượn mang niềm vui lên mây...

Và mây thì cứ bay!
Và ai thì cứ nhớ!

*

Hàng xóm tôi, cửa sổ, buồn như con mắt nhung. Từ khi xa KonTum, tôi nhớ hoài đôi mắt...

Ai từ bi như Phật, đẹp bằng Maria! “Maria! Maria! Linh hồn tôi ớn lạnh!”.

Hàn Mạc Tử nói tránh người tình mình trong thơ? Người tình nào chẳng xưa? Xưa nào cũng cổ tích!

Ngoại ơi con rất thích chuyện Ngoại kể... ngày xưa... Ngày xưa có gió mưa... có khu rừng rậm rạp...

Con nghĩ tới đỉnh tháp Đài Khí Tượng nhận tin từ mưa nắng lung linh, từ gió Nồm gió Bắc...

Từ miệng Ngoại đẹp thật mùi trà thơm thật thơm!

Ôi chao đã ba hôm, hôm nay ngày lạnh cuối. Chỉ nghe vang tiếng suối đầy lòng tôi Cam Ly!

Đầy lòng tôi tiếng quê. Quê Hương tôi, Đà Lạt, có ngàn thông xanh ngát, phần thông vàng nắng Xuân!

Phượng Vỹ

Đây là cây Phượng Vỹ, thấy nhiều ở Phan Rang, đường đi lên Tháp Chàm, đường lên đèo Ngoạn Mục... Cũng là hoa đẹp nhất nhắc nhớ thuở học trò... năm có mùa ước mơ... là mùa-xa-trường-lớp!

Xa bạn bè, bắt buộc! Nhớ bạn bè nhiều hơn... ở vào thời tang thương, có bạn xa mãi mãi...

Nhiều học trò con gái đi lấy chồng mùa Thu, con trai thì bắt đầu nghĩ tới Trại Nhập Ngũ!

Hoa Phượng Vỹ vẫn nở, vui, buồn, như giấc mơ!

*

Có một người làm thơ hay nói về hoa Phượng... khi tuổi người đó lớn, khi người đó biết yêu!

“Người yêu rất diễm kiều! Người yêu tóc đen mượt! Người yêu đáng tha thướt Bồ Tùng Linh Liêu Trai...”.

Một câu thơ quá... hay, bây giờ còn bản chính, giống như là định mệnh cho ai còn lang thang...

...Khi nào về Phan Rang, rẽ trái đường Thống Nhất hướng về những ngọn tháp của người Chiêm Thành xưa...

Chàng thi sĩ làm mưa thổi bay từng hoa Phượng! Rồi nghiêng mình cúi xuống... nhặt lên Hoa Tình Yêu! Tình Yêu đẹp bao nhiêu! Vậy mà đời dang dở, người đi và người ở, buồn không phải tương tư!

Em ơi anh làm thơ cho em như thế đó... Em hãy là Phượng nở trong lòng anh, đi em!

Tôi Nâng Niu Nàng Nhè Nhẹ Bước Trên Thơ

Trời lạnh thiệt! Đúng như Tin Thời Tiết
(từ hôm qua trời trở... giống như Thu)
Không nói có mưa, nhưng thấy trời mù
Điều quan trọng... thấy người ta tóc gió...

Gió như thơ bay đi tìm bến đỗ
chỉ liễu bờ, hoa bắp nở bay bay
Có một nơi gió đã đậu - bàn tay
Tôi được vuốt hai cọng chân mày gió!

Tôi đã hôn, hôn hoài thôi chỗ đó
Chỗ lạ lưng sau lưng của vàng trắng
Chỗ không ai nói đó là thời gian
mà tôi biết chỗ tương tư mãi mãi!

Tôi muốn nói: “Ai biểu em làm con gái
nặng mặt trời làm nở đóa hoa môi!
Anh yêu em có thể bởi nụ cười
nhưng yêu nhất hai bàn chân mang guốc”.

Bây giờ người ta mang giày bằng da thuộc
nhuộm màu xanh, màu đỏ, có màu hồng...
Đôi guốc em có màu của gỗ vông
màu không sắc, bởi lòng em là ngọc...

Em nhẹ hẫng giống y như Tổ Quốc
mây bành bồng trôi trên đại dương
những ngón tay em những búp hoa muông
làm anh nhớ Nha Trang ngày tháng Hạ!

Anh nói bên tai em: Em là Tất Cả
Anh để trọn hôm nay: Ngày Của Mẹ Vinh Danh!
Em khóc một chút nha cho anh được dỗ dành:
Cô Bé Bông Một Thời Kinh Tế Mới!

*

Chúng ta vẫn nhà quê như giọng hiền của Ngoại
Chúng ta vẫn còn vườn cau, Ngoại đi trước em đi sau
Trời ở đâu vẫn nguyên vẹn cái màu
em mắt ướt em hồi mười sáu tuổi...

*Hồi tóc gió cuốn tròn lời tôi nói:
Tôi Nâng Niu Nàng Nhè Nhẹ Bước Trên Thơ!*

Trong Mơ Hồ Cái Tưởng Em

Sáng nay ai ai cũng nói: “Mùa Hè đã đến thật rồi!”. Gặp nhau ai ai cũng cười, chào nhau bằng niềm vui mới... Thời gian trôi đi không đợi ai kia đi ra đường chào. Không ai tự hỏi tại sao mình chào một người xa lạ?

Hãy nghe thăm thì tiếng lá: “Chúng ta chỉ một mặt trời!”. Hãy ngắm kìa muôn hoa phôi: “Chúng ta có người đang ngắm!”. Em ơi nhớ em nhiều lắm, anh làm thơ thế vui không? “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng”, em là mùa Hè xinh nhất...

Tôi lắng nghe con ong mật, nhắc lại câu thơ của tôi, đúng ra câu đó của người si tình một nàng con gái... Thôi Hộ gặp ai năm ngoái, năm nay về lại chỗ xưa, vắng người để lại bài thơ, có một câu thơ đẹp nhất...

Thấy hoa tưởng như thấy mặt! Hỡi ơi...chỉ thấy mặt trời.
Những cánh hoa đào nở, rơi, đã thành mùa Xuân quá khứ! Sáng
nay mùa Hè tình tự, đi ngang qua ngõ âm thầm tôi nói với người
muôn năm: “Anh nhớ thương em biết mấy!”.

*

*Tôi có người yêu mười bảy chưa lên Đại Học, lấy chồng, để lại
cho tôi dòng sông, để lại cho tôi thành phố... Sáng nay mùa Hè
rực rỡ, nắng kì ai đổ gót sen... Trong mơ hồ cứ tưởng em với
lá sen che mái tóc!*

Bài Thơ Này Bất Biến

Tình Anh Thương Nhớ Em

Tình yêu nào cũng vậy, nó có cánh em à! Máy bay bay kia kia,
bay qua rừng qua núi...

Máy bay bay xua đuổi những đám giặc xâm lăng...
Máy bay vì nước non, bay trên đường giải phóng...

Tình yêu cũng là sóng, sóng quật ngã tàu thù. Sông Bạch
Đằng thiên thu còn cọc cây làm chứng...

Tình yêu là bất động những nắm mồ tha ma... Hồn tử sĩ chỉ là
gió bay qua đồng lúa...

Em ơi! Tình yêu là hoa nở anh hái tặng dâng em! Em hãy
ngước mặt lên: anh hôn em đôi mắt...

*

Tình yêu anh đem cất trong từng mỗi bài thơ! Anh làm bằng
giọt mưa chải cho tóc em mượt...

Nói với hoa thược dược môi em là hoa nha! Anh hôn hoài nụ
hoa tình em thơm ngào ngạt!

Tình yêu là tiếng hát, em hát bài Tình Xa! Ô nhi bao năm qua
Tình Yêu Mình không lớn!

Em vẫn Cô Xí Xọn đạp xe đi đến trường rồi để xe, nương
nương từng bậc cấp vào lớp!

Ngày xưa là muôn một, Tình Yêu là muôn năm... bởi Tình
Yêu hóa thân: Em là một Thần Tượng!

Anh thật lòng rất muốn gặp em hoan hô em! Đất Nước mình
điều linh... tại vì sao em nhi?

Chí làm trai bốn bể! Chí làm trai mây trời! Phạm Hồng Thái
xa xôi... còn tiếng bom Sa Diện!

Bài thơ này bất biến, tình anh thương nhớ em!

Hôm Qua Mưa Hôm Nay Nắng

Hôm qua mưa, mưa không bao nhiêu. Trời có mưa, mưa nước không nhiều, những con sông Cali còn cạn, những con đường vắng bóng tình yêu...

Hôm qua mưa, mưa chưa thỏa lòng. Những chiếc xe bus chờ đón khách không đông, những chiếc ô mở ra khép lại, đường Thu vàng lá bay rung rung...

Hôm nay nắng, nắng như mùa Hạ. Trời lại xanh, tắt cả nòng nài từ ánh mắt của người đi bộ, từ màu hoa thấy ở nghĩa trang...

...Và cuộc sống bình thường xuôi ngược, bày bô câu hạ cánh kiếm ăn, tiếng chuông giáo đường ngân lên rưng xuống, tiếng chuông chùa mãi mãi, boong boong...

Đời sống đó, làm sao xa chớ? Mưa hôm qua một thoáng mơ hồ... Mưa hôm qua đâu là phơn phớt cũng ít nhiều làm mùi cỏ thơm tho!

*Nghĩ tới em, thêm môi miếng cắn, trả nợ đời lạc cõi nhân gian...
Nghe mùi cỏ, mùi hoa, mùi lá, nhớ làm sao mùi ngõ tre làng...*

Chao Òi Nay-Đà Lạt Chỗ Nào Cũng Xót Xa

Khi em về Đà Lạt, em nhớ nhất chỗ nào? Nơi có cây thông cao? Nơi... Bích Câu kỳ ngộ?

Ô! Cái mặt xấu hổ, nói nhớ anh mà thôi! Rồi nhạt lá thông rơi... rồi rơi theo nước mắt!

Chúng mình đã xa thật! Anh nhớ em vô cùng... Em là thông, là thông... mà thông tin không có!

Đất không níu người ở, mây đã bay người đi! Coi như “Biệt Kinh Kỳ”, có bài hát, buồn chớ?

Hoa, ngàn hoa vẫn nở, anh là con bướm xa. Có thể anh nắng tà - tà huân tím tím khói...

Có thể anh chìm nổi... còn chằng biển bọt bèo, bao la lòng buồn hiu, mệnh mông trời đất lạ...

Đà Lạt mình hoa lá, bốn mùa xanh lá hoa... Những nhánh thông nghiêng qua ánh trăng ngà hóa lệ...

Em ơi, em hãy kể em buồn cho anh nghe!

*

Đà Lạt có nhiều khuya, anh biết em không ngủ. Em buồn như tiếng cỏ gió đùa... em ơi em!

Em biết anh nhiều đêm, buồn giống em, như thế, từng trang thơ đắm lệ gửi về qua khói sương!

Đà Lạt là Có Hương, của anh, và Tổ Quốc... Nhiều khi người ta khóc giọt nào rơi cũng thơ!

Tôi Yêu Người Chiêm Nữ Trên-Đá

Múa Như Hoa

“Tôi yêu người Chiêm Nữ
trên đá múa như hoa!”.
Đó là thơ Chế Vũ
làm ngày xưa ngày xưa...

Tháp Chàm bao nắng mưa
bao đời còn tồn tại
Quanh tháp đầy cỏ dại
ngôi tháp vẫn uy nghi.

Mà nhiều khi nhiều khi
thấy nó như... ảo lả
bởi nhiều cô đẹp quá
đến múa để cúng Thần...

Tôi nhiều khi đi ngang
mũ trên đầu lấy xuống
nhớ sao những người bạn
của tôi... chắc trăm phương?

Mà cũng lâu, phải hôn?
Mình cũng người bỏ xứ.
Bạn ơi! Úc Minh Tô! (*)
Bạn ơi! Thạch Ngọc Kim!

“Đá nổi và lông chim”,
ngắn gọn dòng lịch sử...
Ôi là buồn lắm chớ
lệ nhỏ và... trời mưa...

*

Bạn tôi... thời bây giờ
hầu như toàn bé bỏng
ngó Tháp Chàm cái bóng
chớp chớp đôi mắt nâu!

Thương không biết để đâu
hời hai vai mỹ nữ!
Chấp tay tôi lậy Chúa
cho tôi đứng cạnh nàng...

Tôi muốn hôn cái chần
nàng quấn ở phần dưới,
tôi muốn nâng bó củi
nàng gùi đằng sau lưng...

Tôi yêu nàng vô cùng
cặp môi nàng hoa nở.
Nàng Là Người Chiêm Nữ
Trên Đá Múa Như Hoa...

Tôi mơ tưởng rất xa,
“Anh hôn em đầu gối...
hôn tới chỗ anh tới
em, cánh tay dịu dàng...

*Tôi nói nhỏ với nàng
tiếng phone toàn tiếng gió
Tôi ngậm chặt ngọn cỏ
kêu Trời... trời bao la!*

(*) Hai bạn tôi, Úc Minh Tỏ và Thạch Ngọc Kim, họ là Giáo Viên
Tiểu Học quê ở Phan Rang.

Ảnh: Nguyễn Thiên Ngọc

Bài Thơ Tha Thiết Chảy

Gió Đầy Một Hành Lang

Bây giờ em đã xa, xa lắm trên nước Mỹ, chỗ muôn sao tê tì /
trên thềm mưa mùa Đông...

Bây giờ có biển sông / thì biển sông đều hẹp / vì em dùng cái
kẹp / ba lược ép tóc rồi...

Tôi không chọc em cười (bởi vì không ai khóc mà xếp hàng,
hàng dọc / đi xem hài kịch đâu!).

Xưa, em nói một câu / là “em nhớ anh mãi”. Những cánh thư
đậu lại / nhà tôi, không có em...

Không bao giờ em thêm... thất vào câu rất cũ! Có cần gì mới
chứ? Ngoại đã rời vườn cau!

Em không còn đi sau / từng bước chân của Ngoại; anh cũng
không núp mãi / nhìn tóc thề em bay...

*

Lâu rồi, tôi nhìn mây... Mây bay trên đầu núi...

Lâu rồi, tôi không hỏi / bất cứ ai về em!

*Em ơi có ra thêm... ngồi xuống cho anh thấy... bài thơ tha
thiết chảy... gió đầy một hành lang...*

Lật Trang Cổ Tích

Hồi đó chỗ này là Duông, bây giờ tên mới: Bình Thạnh. Một vùng hoang liêu cô quạnh, bây giờ phố xá nhấp nhô...

Tưởng rằng hai chữ Biên Dâu chỉ nằm ở trong sách vở; không ngờ chuyện đời muôn thuở giống như một giấc mơ tan!

Cái bóng cây đa đầu làng bây giờ là chòm mây bạc! Một người đứng nhìn ngơ ngác, tường hoa nở mấy nụ hồng...

Một người thỏa chí tang bồng thấy lòng mình như vỡ vụn. Mẹ già mô rồi không ngóng con về nặng gổ lênh đênh...

Cha già mô rồi, chắc quên chỗ mình thường ngồi nhắm rượu? Bên rừng mô rồi chim khúu gọi chiều khản tiếng hoàng hôn...

Bốn mươi, năm mươi năm, còn lác đác một vài lá rụng. Một người trở về lạc lõng, quay chân về lại bến xe...

Còn gì ngoài một hàng tre kéo cà kéo kịt ký ức. Còn gì ngoài một chớp mắt hồi đời dâu biển? Tang thương!

Hỏi đó chỗ này là Duông, bà con xưa đi mô hết? Một người đáp rằng: “Đã chết, đạn bom một thuở, quên à?”

Một người trở về từ xa, một chỗ rất gần mà lạ! Bờ tường nhà ai xanh lá một vài chiếc lá vàng rơi...

Nhớ quá cái mùi mồ hôi của cha vương vương nếp áo. Nhớ quá mẹ chao cái chảo chiên con một cái hột gà...

Đường Thơ đi Lạc Gặp Người Như Trong Mơ

Hôm em mặc áo đỏ, nhiều người khen: “Con nhỏ sao mà quá dễ thương”. Em nghe, má hường hường, anh nói: “Em dễ ghét”. Em cầm Thơ, xé rết... rồi đi thay áo vàng...

Thơ anh nói về nàng... một người anh thoáng gặp, không có gì gập gáp, chỉ nói để tương tư! Thương quá nhé bài thơ, em là vàng trắng khuyết... Nhưng em vẫn là Nguyệt, anh không uống nhớ thương!

Một hôm, ngó ra đường, thấy ai bà ba trắng... anh cứ nghĩ trời nắng, áo có màu nắng thôi! Người đó còn xa xôi, chỉ tóc bay trong gió. Anh nhắm mắt, không ngó... vì nghĩ không phải em!

Bây giờ, anh buồn tênh. Không một người trước mặt, chỉ mây bay tản mát. Cỏ bên đường rung rinh. Gió đùa cỏ... long lanh, hình như sương còn đọng?

*

Áo em đỏ là sóng, sóng của đại dương nào? Áo em vàng, chiêm bao, chiêm bao hay cô tích? Anh vào rừng, tối mịt, áo bà ba mây treo.

Một Đất Nước đáng yêu, thuở đói nghèo mặc...

Đường thơ, anh đi lạc tím rịm từng hoàng hôn!

Có Một Giọt Nắng Trong

Rớt Nằm Trong Mắt Ngọc...

Cánh cổng trường khép lại, người con gái tóc thề / vuốt rượt nắng trưa Hè / đưa tay chào trường, lớp... Cô giáo tan buổi họp. Cô người về cuối cùng. Có một giọt nắng trong / rớt nằm trong mắt ngọc... Ồ, cô giáo đang khóc. Ngôi trường buồn đi theo...

Tôi viết chữ Diễm Kiều / giữa lòng trang lưu bút / giống thời còn dạy học / giống thời trường chia tay... Bao nhiêu năm mà nay / vẫn mình như hồi đó... thương quá tà áo gió. Thương quá tóc thề ơi!

Người đi xa chi người, lá theo người, bước, bước... Ngàn sau và ngàn trước, tôi đi ngược thời gian... Nhớ tóc người mệnh mang. Nhớ áo người bát ngát...

Mấy năm trước, Đà Lạt / tôi về đứng dịp Hè / ngó trường như
ngó quê / ngó người, mê mẩn ngó... Em vẫn em hỏi đó, cô giáo
nhỏ nhất trường, học trò thì nói thương, Thầy thì nhìn, không
nói... Mà xa rồi, vời vợi! Mà tháng Tư tháng Tư! Một câu
không là thơ / mà như dòng nước mắt... Nắng trưa Hè rơi ngập
/ sân trường Bùi Thị Xuân. Cỏ sân trường bâng khuâng. Hoa
sân trường biêng biếc... Không ai ngờ ly biệt... mà biệt ly...
biệt ly!

Hôm nay gặp làm chi / hình ảnh xưa ngày cũ... Bao năm rồi
chưa đủ? Nhớ quá thôi thì về... Cái chữ về đê mê... cánh cổng
trường đang khép! Không hình ảnh nào đẹp / bằng hình bóng
tôi yêu. Tôi nhớ chữ Diễm Kiều. Lòng tôi – trang lưu bút! Em
đi, em cứ bước! Tôi nhìn, tôi cứ thương!

*

Khi không mà muôn phương! Ai khiến về cho nhớ... Biết bao
nhiều đò lỡ... Lỡ nữa đi chuyến đò! Tôi nói trong cơn mơ...
Em mơ màng, không nói. Chim xa rừng thương cây nhớ cội,
người xa người... tôi có tội, xa em...

*Cánh cổng trường run lên / trước khi nó khép chặt. Tôi biết
trong cơn mắt / trời có mưa rung rung...*

Gió Trên Ngàn Thông Hú

Tiếng Buồn Vàng Thiên Thu

Hôm nay, Sinh Nhật tôi, Đà Lạt mưa hay nắng? Tôi hỏi ai...
xa lắm, không có ai trả lời!

Không lẽ... hỏi rồi thôi? Bèn có thơ cho Nhỏ!... là bởi lòng tôi
nhớ / Đà Lạt của tôi thương...

Đà Lạt nay chia Phường, xưa có mười Khu Phố. Đà Lạt đang
quá độ, không biết rồi đi đâu?

Nhỏ! Em đang chải đầu? Hay em ngồi bên suối? Có bao giờ
Nhỏ hỏi: “Tại sao thác Cam Ly?”.

Nhỏ có biết tôi đi... bốn bảy năm rồi nhé! Cây khuyneh diệp rơi
lệ biết bao nhiêu mùa mưa...

Nhỏ ơi em là Thơ / chưa có bài nào mướt! Hay tôi chưa làm
được / một bài thơ-phấn-thông?

Phấn thông vàng nắng hồng! Đà Lạt tôi yêu quý / chỉ mình em
kiêu my / vườn Bích Câu lung linh...

Nhỏ, cái thời tóc xanh, cô học sinh bé nhỏ... cái tên từ thiên cổ
rừng núi đặt cho người...

Tưởng tượng Nhỏ bật cười: “Hôm nay anh Sinh Nhật, vẫn
nghĩ là Sự Thật... ai còn nhỏ hoài sao?”.

*Nhỏ ơi! Anh chiêm bao / thấy em ngày-tháng-cũ / gió trên
ngàn thông hú / tiếng buồn vang Thiên Thu...*

Hôn Em Làn Tóc Mượt

Nắng Sài Gòn Chải Xanh

Đọc lại bài hôm qua thấy mình làm... chưa tới! Mình luôn luôn có lỗi khi mình thương nhớ ai!

Mình hay hẹn: “Đề mai... anh có bài thơ đẹp - Đẹp như bài Đôi Dép, tác giả Nguyễn Kiên Trung”.

Mình hứa qua cái hôn, dù là hôn-quả-gió! “Anh thấy môi em nở... ở đây trời trăng sao!”.

Tưởng tượng ai ôi chao mà ngọt ngào... cả nắng! Cali Trời đi vắng, tháng Sáu rồi, không mưa!

Mình không thích trong thơ của mình đầy nước mắt! Mình thích ai hiện thật trước mặt, mình cầm tay...

Ôi bài thơ hôm nay... bây giờ mới dám nói! Mà, em xa vời vời! Vời vời là xa xăm!

Anh nói, em nghe chẳng lời-của-người-cuối-biển... hồi con trăng đang hiện, hồi vàng mây đang bay!

Bài thơ làm hôm nay... chưa gì, cay con mắt! Tình yêu thì có thật, người yêu thì... hư vô!

Tôi nói với lá cờ. Nó bay chi bay mãi? Anh nói với em đây!
Tổ Quốc! Mình! Cố Hương!

Em ơi em có thương một người như hoang đảo? Em có cầm
chéo áo lau con mắt rồi chưa?

*Em nhé, em là mưa! Mưa cho thơ anh ướt! Hôn em làn tóc
mướt nắng Sài Gòn chải xanh...*

Lung Khỏi Một Bài Thơ

“Người đàn ông yêu nhiều phụ nữ, biết phụ nữ; Người đàn ông chỉ yêu một phụ nữ, biết Tình Yêu.”

Sigmund Freud

*

Bão đang đâu mà đây âm u? Sáng ra
thích lắm, thấy sương mù. Trưa nay trời
có bao nhiêu nắng Đã thấy lòng vui... đã
có Thơ!

Chữ Thơ, tôi thích tô cho đẹp
Như cô gái nào cũng điễm trang!
Chắc chắn mặt người môi đẹp nhất
Mở lời nhỏ nhẹ, nghe hiền, ngoan...

Tôi nghĩ về Thơ, Thơ phải hiền,
Phải hay như Đạo của Bà Tiên:
Bà cho Cô Tấm thêm nhan sắc
Cho Hoàng Tử mình gặp cái Duyên...

Nhiều khi tôi rất mê Phù Thủy,
Tôi biết hình dung chỉ bụi thôi;
Tôi phủi bụi bay, tôi quy xuống
Nâng hoa quỳ nở gọi Em Ôi!

Tôi chọn lựa gì thiên hạ bỏ. Cái câu của Freud vẫn còn treo: “Quen người là để mình quen biết, Yêu một người, người-biết-Tình-Yêu!”

Em là Phù Thủy, tôi không sợ! Em đau chân, tôi quỳ dưới chân...
Tôi thấy Tình Yêu trong dấu máu Tôi
tin em đúng một Giai Nhân!

*Em Hoa Hồng Trắng thơm như nắng, Em
hoa không màu như Trái Tim! Tôi nhặt
tàn nhang em kết lại, Bài Thơ Này, đây,
của riêng Em!*

Một Ngày Thời Thái Bình

Màu trái đào chín hồng / giống như môi Xuân nữ!
Xuân đã về quá khứ, đến em nhé cái hôn?

Em chớp mắt dễ thương. Thương nói sao cho hết?
Đòi thái bình đẹp thiệt! Em đẹp hơn thái bình...

Anh không thể làm tỉnh! Nụ hôn có tiếng nói!
Mặt trời có tia rọi / vào trái tim em nha!

Em, bây giờ, đóa hoa / nở chan hòa ánh nắng!
Chúng tôi đi, thâm lặng. Đà Lạt xanh huyền mơ...

Coi như đào vẫn chưa... chưa trái nào chín nhé!
Đà Lạt mình hoa lệ, đâu chỉ ngày hôm nay?

Chúng tôi đi trong mây.
Bạn ơi Đà Lạt đó...

*

Quê Hương ôi là nhớ... xe lửa trong mù sương...
Chúng tôi về Đon Dương. Chúng tôi qua Thạnh Mỹ...

Con đường xuyên Thế Kỷ / là Quốc Lộ Hai Mươi!
Tôi nói nhỏ, em cười: “Chúng mình hai mươi tuổi!”

Chúng tôi dừng bên suối / nhìn thác đổ Prenn,
Tôi nói nhỏ: “Này em, anh hôn em một miếng!”.

Hình như có tia điện / làm Đà Lạt rung rinh...
Tôi thấy núi rừng xanh / là tóc em gió thổi!

Chiều. Đà Lạt bốc khói.

Yên ba giang thượng chẳng?

Mỗi Một Người Đã Có Một Bơ Vơ

Ngồi một mình hành lang quán trưa, ai đi ngang mà thấy, tưởng ta chờ... Cũng vui nếu được là như vậy, không có ai thì sắp có mưa...

Ngồi một mình với ly cà phê. Mùi thơm của khói thuốc không hòa chung với khói cà phê bốc thơm suốt hành lang một vĩa hè...

Ngồi một mình ngó lên tán cây. Ngó xa xa nữa những chùm mây. Nhớ sao cái thuở ngồi lưng núi không ngó gì con mắt cũng cay...

Ở đây không phải rừng hay rú. Ở đây đường không bụi bám xe. Ở đây, mười năm ta với phố, ta lang thang đi và ta về...

Chỗ ta ở một hành lang hẹp, ta thích ngồi ở chỗ rộng hơn. Ta gọi ly cà phê thật nóng rồi lặng nhìn khói tản như sương...

Rất ít khi gặp bè bạn cũ. Bạn bè mới quen cũng gặp ít khi. Ở tuổi nào người ta hết bạn thì bắt đầu một cuộc chia ly?

Ngồi một mình cho quen một mình. Mai nghĩa trang ta thừa trời xanh, chắc sẽ tiếc đường xe không bám bụi, chắc sẽ quên ai ngang để cái nhìn?

Nếu bây giờ có tấm gương soi mặt, ta nói gì với bạn lính ngày xưa? (Mà có ai còn đâu để nói, mỗi một người đã có một bờ vơ!).

Trưa Hồn Nhiên

Thật Quá Hồn Nhiên

Năm nay chắc cũng như năm ngoái:
“Không-có-mưa-nào-tháng-Sáu-đâu!”
Thời tiết mỗi ngày tin-sẽ-nắng,
Nửa năm rồi nhì, chữa bao lâu!

Mới nửa năm thôi, mới nửa mà,
Bao giờ trọn vẹn... chắc là xa!
Xa Non xa Nước bao nhiêu dặm?
Mấy chục năm rồi... một thoáng qua!

Người có thể già đi theo sắc tóc
Lòng con non dại Mẹ Cha ơi!
Tự dung mà nói khi đi hái
nhúm cỏ ngồi nhai... bỗng ngậm ngùi!

Cỏ không nước tưới, cỏ vàng khô
Mắt có mong mưa, mắt dại khờ!
Mà ngộ! Tại sao còn nước mắt?
Để bài thơ có một câu thơ!

Em ơi anh nhớ em nhiều lắm
Đếm mãi sao trời, được mấy muôn?
Bắt mạch nghe tim từng tiếng đập,
Tiếng nào nghe cũng tiếng Yêu Thương!

Là Em, là Mẹ, là Cha nhé!
Là xóm làng quê bụi với bùn,
Là Ban Mê Thuật buồn-muôn-thuở
Là giáo đường, chuông rung rung rung...

Rụng xuống giùm đi vài chiếc lá!
Rụng xuống giùm đi vài tiếng chim!
Nắng quá, mưa không về nhật bánh,
Trưa hồn nhiên thật quá hồn nhiên...

Cái Mùi Sài Gòn

Nhiều khi tôi nhớ quá / cái mùi-của-sài-gòn / cái mùi thúí, mùi thom, cái mùi của cống rãnh...

Tôi không thấy ai tránh / cái mùi-của-sài-gòn / mà... hình như rất thương / cái mùi chưa ai tả!

Ờ nhỉ, nghĩ cũng lạ / người ta chen lấn nhau / không ai hỏi “anh sao, thấy Sài Gòn hay chớ?”.

Chỗ này, người thả bộ, chỗ kia xe máy đua. Từng dòng, dòng nhấp nhô / xe hơi chúi thật lảng...

Nhiều người ngồi không chán, buổi sáng, ly cà phê... Nhiều người đi mãi mê... trên bờ lề loang lổ...

Sài Gòn có nhiều phố / thò ra và thụt vào. Nhiều con hẻm phía sau nhiều nhà lầu “hoành tráng”!

Người ta hít không chán / cái mùi-của-Sài-Gòn. Cái mùi thúí,
mùi thơm; cái mùi kênh Nhiêu Lộc!

Ôi Sài Gòn hạnh phúc / là nhờ bởi có mùi. Ai tới đây cũng
vui, ai rời đây cũng nhớ...

...nhớ những chùm hoa nở / bên đồng rác vẫn xanh; nhớ cả
một ngôi Đình... xưa rồi... tên Tân Kiểng!

*

*Sài Gòn hun từng miếng...
Từng miếng rời tôi đi.
Tôi hứa anh-sẽ-về...
cái mùi em, thương lắm!*

Ai Biết Em Là Vàng Trắng Trước Ngõ

Hơn một lần em bảo tôi: “Anh quên đi Đà Lạt”. Hơn một lần tôi đã lắc đầu “không”. Nếu quên Đà Lạt, tôi quên những đóa hoa hồng, quên hoa đã vì em mà nở!

Hơn một lần mặt em hớn hở bởi vì em là Huế của anh thôi! Dĩ nhiên em vui vẻ, em cười: Đà Lạt / Huế, một Hoàng Triều Cương Thổ!

Tại Ba làm công chức, Huế Ba phải bỏ; tại em là con của Ba thì em phải theo Ba. Em không được sinh ở đây mà em được sinh rất xa – em thành Đà Lạt, đổ mà anh quên đó!

Ờ mà nhĩ... nếu anh đừng lỡ / bước tới đây, anh đâu có gặp em! Tình trong như đã... mặt ngoài làm duyên, em như vậy, em hời hời bảy!

Chuyện nước non mình một thời nát bấy. Em học trò. Anh vào lính. Vô duyên. Anh không ngờ em bỏ học xuống thuyền. Anh không ngờ anh hành quân không trúng đạn!

Anh yêu em, yêu với một lòng lãng mạn, anh làm thơ cho Đà Lạt dễ thương, làm thơ cho em dù anh biết anh không còn / cô bé học trò tóc thẻ thơm gió núi...

Anh nhủ lòng anh: Yêu Thương Không Có Tội. Lý Bạch từng yêu trăng và chết bởi trăng! Anh yêu em, yêu Huế ngàn năm. Anh yêu em, anh yêu Đà Lạt, anh chấp nhận ngồi nghe em hờn mát: “em Huế cơ mà, anh quên Đà Lạt được không?”

Không! Thưa em, những nụ hoa hồng, anh đã nói vì em mà nở, vì em thôi, nghĩa là vì Huế đó... Anh bỏ trường xưa, anh bỏ nước nhà, anh không thể nào như ngọn gió bay qua...

...không dừng lại bờ môi em chút! Người ta sống ở đời, người ta mơ Hạnh Phúc. Anh cảm ơn em, Đà Lạt thơm tho, từng sợi tóc em anh nhớ tự bao giờ, em Đà Lạt mà lòng em rất Huế!

Anh rất ghét đôi môi em trễ. Anh rất ghét đôi má em hồng. Em nhìn kìa, mờ mịt núi sông, ai biểu em là vàng trắng trước ngõ...

Ảnh: Dzuy Nguyễn

Cổ Câu Thơ Biệt Trở Mình

Con mưa chiều Chúa Nhật / không biết có thật không... mà
bóng đèn màu hồng có lá me xanh đậu! Con mưa hình như
nấu / trong tà áo của ai. Ô đẹp quá áo dài, lâu ghê mới thấy
lại...

Muốn hôn trên má trái / của người ấy làm sao! Cái màu phon
phót đào, em xinh không bút tả!

Con mưa chiều thơm quá. Lá me bay như hương... em, mái
tóc mù sương... tấm gương nhòa lóng lánh!

Hình như em có lạnh khi tôi trao giọt mưa?

*

Bạn ơi, đó câu thơ / trở mình chiều Chúa Nhật / tôi trao người
xinh nhất / tôi gặp trên Quê Hương...

Nàng cảm mà rung rung chao ôi chiều hạnh phúc!

Nàng, tôi thừa Tổ Quốc!

Anh cúi đầu chào Em!

Vĩnh Biệt Họa Sĩ Rừng

Sáng hôm nay, Họa Sĩ Rừng(*) hết thở!
Thế là xong! Thêm nữa một kiếp người!
Hòa Bình rồi chưa có một ngày vui,
Không thua trận mà đánh như thua cuộc!

Họa Sĩ Rừng ra đi... không có bước
Hòn chàng bay... về nước Nhược non Bồng! Còn
nước non, còn nhi chữ Non Sông, Còn chút đó để
mình về vĩnh cửu!

Sáng hôm nay, bạn bè thêm đũa thiếu, Thừa
chỗ ngồi... bát ngát tiệm Cà Phê! Có người
nói: Họa Sĩ Rừng đã về
Có người vẽ chữ Quê lem lem nước mắt!

Không biết có ai ruột bào gan thắt?
Không biết có ai sợ sự thật này không?
Tuổi chúng ta tô điểm chẳng ai hồng
Ngậm miệng lại! Đừng nói lời hơn thiệt...

Rừng đã nghiêng... trời đã nghiêng... Vĩnh Biệt!
Đường cuối cùng... chom chớp cánh... thiêu thân!

(*) Cũng là Nhà Thơ Dung Nham, Nhà Văn Kinh Dương Vương. Tên Khai Sinh là Nguyễn Tuấn Khanh. Mất sáng ngày 8 tháng 6 năm 2022 tại Thành Phố Westminster, California.

Đi Tìm Cái Bơ Vẽ

Cây đào, thế là hết - không còn trái nào đâu! Tôi tìm tòi thật lâu, không còn trái nào cả!

Bây giờ là mùa Hạ, đào kết trái mùa Xuân, sau ba tháng chín hồng... và sang mùa dưa hấu!

Thương quá con bướm đậu, nó cũng vừa bay đi... Nó ở lại làm chi? Không phải mùa hoa nở...

Nhà tôi ở gần phố, gần công viên, chỉ hoa... Tôi buồn buồn có ra / nhìn hoa bốn mùa đổi!

Có khi ngồi bên suối / nhìn thời gian trôi, trôi... Biết mình đã cuối đời, nước non còn chút đó...

Câu “Sông Bôi, Núi Lở”, tôi hiểu là tang thương. Lòng sao cứ vấn vương / Quê Hương và Cố Lý?

Ồ, còn gì nữa nhi! Nửa Thế Kỷ như mơ, cộng thêm tuổi đại
khờ, cộng thêm thời trai trẻ...

Tôi bây giờ... đám họ, không còn Mẹ, còn Cha... giống con
bướm bay qua, không hoa nó không đậu!

Tôi nói gì như bầu / như níu làn khói mây?
Tôi nói gì với ai / hỏi cây đào hết trái!

Phải chi tôi con gái như Trần Thy Nhã Ca, tôi nhớ thơ, xót xa /
từng giọt nước mắt nhi?

*Tôi-làm-con-gái-một-lần-yêu-người-một-lần-mãi-mãi-bây-
giờ-chưa-thôi! (*)*

(*) *Thơ Trần Thy Nhã Ca (khi viết vẫn thì chỉ ghi Nhã Ca)*

Đường Phố Hè California

Đường còn xanh còn xanh em à!
Mùa Hạ hồng, vàng, tím... hoa... hoa
Muồng Nha Trang vàng như rắc nghệ
nồng nàn hương với La Jacaranda...

Cả nước Mỹ đang vào mùa Hạ
dù Cali trời không mưa về,
nước hồ cạn người ta không tưới,
thương mắt người ngắm hoa đỏ hoe!

Hà Nội mình mưa giông gió giật,
Sài Gòn thì mưa khuya, mưa đêm!
Mùa Hè không có trên Đà Lạt,
Quý tháng Ba tàn, tàn từ tháng Giêng!

Nâng đóa hoa nào thương cũng lắm
tưởng hôn người gặp ở chiêm bao!
Nửa Thế Kỷ, nỗi buồn cứ ngậm,
biết bao giờ mình đi bên nhau?

Việt Nam mình cái ăn trên hết,
hoa bây giờ trồng trong Green House!
Hoa xuất khẩu mua về com áo,
mua nụ cười người ta năm Châu!

Anh “mô tả” cho em ngày tháng
Em thăm thì với anh mưa hôm qua!
Thương lắm chớ nụ cà trái ớt
đứng buồn hiu trong mưa xót xa!

Ba hôm nữa thì em Sinh Nhật
thư anh gửi về mừng em con tem cái hoa,
em có khóc thì anh được nói:
Tạ Tình Em Tình Nước Tình Nhà!

*Anh người trai muôn năm vẫn trẻ
Em Tình Yêu Bông Hoa Trong Mơ...
Nói cho nhớ tình hồi mười tám
Đời Hồn Nhiên Bướm Bướm Bay Trưa!*

Chưa Bao Giờ Em Hỏi

Em đâu có biết rằng tôi vừa ngó lên trăng – con trăng Rằm vành vạnh. Đêm Rằm này thật lạnh, trời đang trở mùa Đông! Em ơi em biết không tôi nhớ em ứa lệ, Quê Hương mình đẹp thế mà tôi nhớ đi xa, biết hai mắt có nhòa, màu trăng thì rục rờ. Em đã làm tôi nhớ hai cây đào Ba tròng... Tôi nhớ em theo chông sáng ngày Rằm tháng Chạp. Đà Lạt ai đó hát, “Ai lên xứ hoa đào...”

Em không hỏi tại sao – chưa bao giờ em hỏi, sao anh hay nghĩ tới một người trong giấc mơ? Em là con-đường-thơ tôi đi trong tiền kiếp, tưởng đã theo em kịp, thế mà tôi bơ vơ... Mạ đứng bên công chờ con Mạ tan trường muộn, con đường con dốc uốn lưng mình cong đi lên... *Ô kìa ai như em, mờ mờ sương Đà Lạt. Áo dài em thơm ngát. Tóc thề em thơm hương những hoa bên vệ đường, hoa quỳ vàng giáp Tết. Mà em đâu có biết, tôi nhớ em chừng nào... Phải chi giấc chiêm bao vỡ òa cho tôi khóc!*

Ôi con đồ hạnh phúc băng ngang sông qua sông. Em đi để mùa Đông lạnh lùng cau vườn Ngoại. Nam Phổ chiều nắng quái, cháu gái Ngoại đi mô? Ngoại chớp mắt mơ hồ chỉ cuối trời mây trắng... Tôi nghe buồn nặng nặng như mưa thời Đôn Dương, mưa như sương đèo sương, mưa vấn vương áo lụa. Em không còn ở đó ngày mình tay nắm tay. Áo dài em gió bay che lòng tôi đắm đuối...

Yêu không có ngày cuối? Em ơi tóc thề, trắng, còn kia mà rừng rừng gió lùa khu rừng cũ. Đà Lạt tôi chôn giấu trái tim tôi Thiên Thu. Nào em có biết đâu, đêm Rằm tôi tội nghiệp. Em rời tà áo khép, em rời như chim bay... Chim xa rừng thương cây... nếu tôi là chim nhi?

Hai Bờ Đường Xanh Cỏ

Trong một tháng Giêng thôi
Ba lần hoa đào nở
Trời thơm mùi nhung nhớ
Đất thơm mùi chân sen...

Nói gì cũng nhớ em
Tội và tình là đó!
Tháng Giêng hoa đào nở
Nhớ đào Đà Lạt xưa...

Đường Hai Bà Trưng chừ
Chắc hoa quỳ cũng nở
Hai bờ đường xanh cỏ
Em xanh lòng ở mô?

Tháng Giêng hoa đào hoa...
Chân sen em bước nhỏ
Bao nhiêu đóa sen nở
Một thời Ngô Phù Sai?

Em ơi hoa đào bay
Cố bay ra tận Huế
Nơi em xưa mở hé
Cánh cửa nhìn anh qua...

Con đường nào cũng xa
Từ khi mình xa nước
Nước mắt chảy dài thướt
Cũng tới dòng chia ly...

Ai ai cũng muốn về
Mà ai không quy xuống
Chắc chi hoa nở muộn
Kiếp sau mình còn mình?

Mở Một Bài Thơ Một Câu Dài

Chưa tới mùa Thu lá rụng đầy / làm sao quét sạch cái sân đây /
giống như mình thấy ngày hôm trước / đêm tối mình nhìn sao
biết bay?

Mở một bài thơ câu... nhất cú! Chiều rồi sắp hết một ngày thôi.
Có thơ ai chỉ chừng nhiều đó? Mình nói dài thêm... khéo nghẹn
lời!

Không hiểu tại sao mình cứ buồn? Thơ toàn hoài niệm một Quê
Hương! Đang mùa Hè nóng ơi là nóng, thơ với lá vàng... bỗng
khói sương?

Cầm lên cây chổi rồi buông xuống... Đứng tựa bờ tường rồi bỏ
đi... Đi trốn? Hay là đi chẳng đến / một nơi ao ước chỗ mai về?

Bài thơ... không lẽ toàn câu hỏi? Nhiều dấu ngắt và nhiều dấu than? Nhiều dấu lửng lơ... nhiều dấu chấm / làm như mưa vừa mưa bay ngang!

Bài thơ... ngó thử: nhiều hơn lá, nhiều hơn nỗi buồn tương tượng chẳng? Kệ nó! Làm thêm ai ghé đọc? Làm thêm... có thể có giai nhân!

Hình như nóng quá chim lên núi... Nắng tới chân đèo Ngoạn Mục nha! Sấp lạnh, cảm ơn trời sấp lạnh, cảm ơn mình sấp nhớ K' Rông Pha!

Tưởng Tượng

Em Trong Phố Đà Lạt Mình Mùa Bay

Đà Lạt mình tháng Tám! Mưa! Ôi trời mưa mùa. Còn tháng
nữa... ngày xưa, trường mở cổng Năm Mới...

Mới mà Xưa Vời Vọi! Trời vẫn mưa, đúng mùa... Lâu lắm, ai
cầm ô / che cho em... đi chợ?

Khu chợ xưa, còn đó. Trường học xưa, còn kia. Trên con
đường đi, về, em đâu còn cô bé!

Em - cô gái, gạt lệ! May nhờ mưa, dễ thương! Em ơi, anh rất
buồn: Câu Thơ Vừa, Đẹp Chứ?

Anh làm thơ nói chữ / như nói nước mắt em. Thôi, anh không
làm thêm / bài thơ này em nhé!

*

Giọt Mưa Trên Lá... bản nhạc của Phạm Duy. Nhớ là buồn.
Quá đi... Nửa Thế Kỷ rồi, đó...

Mưa không chừa lẽ cở. Mưa, hoa quỳ phải run. Em chắc ngó
rừng thông, thông có còn không vậy?

Anh chớp chớp mắt thấy / toi tả rừng Quê Hương... Anh chớp
chớp mắt thương / ngôi ngôi trường ràn rụa!

*Tưởng tượng em trong phố, Đà Lạt mình mưa bay, Em không
đi bên ai! Em cô đơn! Tổ Quốc!*

Bài Thơ Nay Một Chút Xưa

Sáu tuổi, em vào Đồng Tháp, Ba đi để Mẹ ngoài trời.
Dắt địu bầy con mồ côi, nhiều đêm Ba roi nước mắt...

Em ở chung với người Bắc / di cư hồi năm Năm Tư, hiểu chữ
Thừa nghĩa là Dư - em dư nhiều ngày buồn bã...

Tiếng nói người Nam là lạ... rồi thì em cũng quen thôi! Giọng
Huế, em, ai cũng cười: “con nhỏ nói gì khó hiểu!”.

Em có cái thời niên thiếu, dễ thương vậy đó anh à...
Nhiều năm Đồng Tháp rồi qua, Ba dẫn con lên Gia
Định...

Anh Thiện tới tuổi vào Lính. Chị Thương, chị Thái theo chồng,
em còn con nhỏ má hồng / đi học và... em đi học!

Nhớ anh! Nhiều khi thấy tức: Gặp chi một thoáng rồi xa?

*

Cuộc đời chìm bầy nổi ba... tội nghiệp Ba già quá đổi, nhiều
năm không về quê Nội, Huế ngày mỗi mịt mù thêm...

Rồi...”ngày hòa bình” nổi lên. Rồi đời “ngày càng chia rẽ”. Ba đưa em vàng vượt bể... Anh ơi sóng gió đoạn đành!

Em tới nơi còn tóc xanh... Mười năm tóc em lâm chám... Kiếm tiền từ hai tay trắng, đón Ba qua “hương” tuổi già...

Ba mất năm Ba tám ba. Em lo Ba được phần mộ. Hai đứa cháu Ngoại Ba nhỏ, nhớ thương ông Ngoại vô cùng!

Em buồn. Gì có cũng không!

*

Thơ chám xuống dòng, không tiếp. Ôi em... anh về không kịp tiễn em một buổi chiều mưa...

Bài thơ này... một chút xưa. Anh giống em, “thừa” đau đớn. Thôi thì... chúng mình đều lớn, Quê Hương nhỏ xíu cuối trời!

Tiếng thở của em bốc hơi.

Tiếng thở của anh ràn rụa...

Cái buổi chiều mưa hôm đó: Tro tàn. Bếp lạnh.

Hạnh hao...

Cảm Tạ Chúa Phật

Có Một Ngày Hồi Tưởng

Hôm nay, Chúa Nhật, trời ủ ê!
Có thể trưa nay mưa sẽ về?
Có thể trưa nay trời nắng gắt?
Ngoài đường, lác đác có người đi...

Có thể hôm nay ngày đầu Thu?
Cảm ơn Chúa Nhật có sương mù...
Nếu sắp vào Thu, mừng lắm chớ?
Sáu, bảy tháng rồi không có mưa!

Tôi nhớ bạn bè đang tứ xứ
Tôi nhớ bà con ở quê nhà
Ước thuở thanh bình trắng Bến Ngự
Sông Hương xanh xanh trôi mùi hương...

Tôi biết tôi không đang ở Huế
Cũng không đất khách sáng cà phê,
Nhìn trời, bát ngát ngày u ám
thấy quạnh hiu lòng buổi biệt ly!

Chúa Nhật, Nhà Thờ, chuông thánh thót
Không còn mùa Hạ của hôm qua.
Trưa nay, không biết mưa hay nắng
Rất tự nhiên mà mắt nở hoa!

*Tôi nhớ bạn bè, tôi nhớ hết
Bà con, tôi chẳng thấy tin vui,
Mẹ Cha, giờ có yên mồ mã?
Bão, lụt quê mình... Có Quận ơi!*

Chào Sài Gòn Thân Mến

Tôi đi từ Mỹ về Sài Gòn
Chiếc áo mùa sương còn đẫm sương
Cái sac cầm tay ghim, nặng quá
Cái tình thương quá, nhé Quê Hương!

Tôi xuống phi trường xong thủ tục
Tôi đi ra công, ngó quanh quanh
Không ai biết mặt tôi, chờ đón
Tôi ước gì nghe một tiếng “Anh!”...

Tôi gọi taxi, tìm khách sạn
Sài Gòn xe cộ chạy lung tung
Nhìn mà chóng mặt, mà cay mắt
Chợt thấy ai kia mái tóc bông...

Chợt thương chợt nhớ thời tôi trẻ
Đi phép về thăm viếng Thủ Đô
Hồi đó Sài Gòn trong thuở loạn
Mà sao êm ả khác bây giờ...

Hồi đó có người con gái đẹp
Hát đầu... Anh chải tóc cho em...
Bây giờ... vẫn đó, người con gái
Mắt chạm sao nhìn chẳng phải quen!

Tôi đi từ Mỹ về Sài Gòn
Ba chục năm rồi chắc héo hơn?
Nắng nhạt trên hàng cây đã cũ
Chiếc áo tôi vừa khô hết sương...

Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi ()*
Tiếng hát ai đang hát nghẹn lời
Đường nối đuôi nhau xe gắn máy
Người nối đuôi nhau... người có đuôi!

(*) *Lời của nhạc phẩm “Sài Gòn Đẹp Lắm” – NS Y Vân*

*“Dừng chân trên bến khi chiều nắng chưa phai. Đường xa thắp
thoáng muôn tà áo tung bay. Nếp sống tươi vui nối chân nhau đến nơi
này. Sài Gòn đẹp lắm! Sài Gòn ơi! Sài Gòn ơi!”*

Gió Lung Lay Bờ Cây Bên Sông

Trời xanh ngắt. Vườn hiu hiu gió. Mùa Thu rồi mà như mới chớm Thu. Sáng tinh sương có chút sương mù, một chút thôi rồi chan chứa nắng...

Anh mở bài thơ, em nhìn coi có đặng? Anh thích đưa vào hai chữ chứa chan. Anh nhớ Biên Hòa, anh nhớ xóm, nhớ làng, nhớ những chiếc lá vàng bay khi trời lạnh, bây giờ là Đồng Nai tên tỉnh... nghe như có bước chân nai!

Không có chi tồn tại hoài hoài. Anh nghe nói Chứa Chan đã mất. Người ta phá núi để làm nên sự thật: nước Việt Nam thống nhất hòa bình. Chứa Chan là chan chứa cái tình... cần chi nữa cái-tình-trời-đất? Đùng tưởng núi là nơi cao nhất, còn nhiều chỗ cao hơn là nóc nhà lầu! Còn có nhiều cái cao hơn là thuế là sưu, là xã hội hóa, là con cừu ăn cỏ...

Vườn của anh vườn hiu hiu gió... Vườn người ta cũng lặng lẽ
kia kìa. Hai mươi tám năm đứng ngó đèn khuya hơn mười lăm
năm ở quê nhà tối mịt! Nhắc cái tên núi non mình thích, nghe
nhẹ lòng mà lệ chứa chan! Rồi Dran, Đà Lạt, rồi Sapa, rồi An
Giang, Kiên Giang... tất cả hóa đường dài cát bụi, tất cả nằm
trong câu than: Vì đâu nên nỗi? Nói nghẹn lời, không nói cũng
đau!

*Ai mới vuốt phím tỳ bà nao nao. Sợi tóc rụng, sợi tóc nào yêu
quý? Mùi của em ôi mùi kiêu mỹ, gió lung lay bờ cây bên sông...*

Chào Bình Minh Bonjour

Không còn gì vui hơn: sáng thức dậy mở cửa, ngó ra vườn hoa nở... Hoa thức dậy với mình!

Không lời nào đẹp hơn: Chào Bình Minh Ngày Mới! Những con bướm như đợi mặt trời, rủ nắng bay...

Ô nắng bay lên cây! Khói huyền ta thả đó... Minh bỗng thành làn gió, mình bỗng thành làn sương!

Ta nhìn xa, xa hơn: xe bus vàng vừa tới, những đứa học trò đợi / leo lên xe, xe đi...

Không còn gì, có gì? Chữ Vô Thường nghĩa vậy... là những gì mình thấy giống như là giấc mơ?

Chữ Vô Thường là Thơ – hồi nãy mình chưa có, bây giờ có, rồi đó... gió thơm trên bàn tay...

Tôi nói chuyện với ngày bởi có ai đâu nói! Những dấu than dấu hỏi, cỏ vàng gió lung lay...

Cỏ vàng gió lung lay, mùa Thu rồi, bước khẽ, tóc thề em gió
rẽ / những đường ngói dễ thương...

Đòi quả thật vô thường, muốn nghĩ sao cũng được, cọng khói
huyền lả lướt rồi tan, tan như mơ...

Tôi nâng niu cảnh hoa... tôi nghĩ mình là bướm, tiếng chuông
Chùa giao hưởng tiếng lòng tôi long lanh...

*Tôi nói với bình minh: Anh Chào Em Yêu Quý. Tôi nói với ai
thế? Ai... cũng là Bình Minh?*

Mưa Hôm Qua Nho Nhỏ

Mưa hôm qua nho nhỏ... mà hôm nay bướm bay!
Vườn tôi, hoa, hoa nở, xanh mượt từng lá cây!

Nói sao hồi bàn tay? Mưa hôm qua còn đọng. Mát sao niềm
Hy Vọng... vẫn còn mà, phải không?

Tôi nói với vô cùng là chân mây vời vợi... là chỗ chưa ai tới -
tới rồi, nó xa thêm!

Hay tôi nói với em? Kìa hoa sen màu tím nở một thời kỷ niệm
mơ hồ như giấc mơ...

Ôi, đó là câu thơ. Một câu thơ năm chữ như bàn tay anh nhớ
bàn tay em dễ thương!

Em ơi mưa như sương, hôm qua, nay còn ướt trên tóc em còn
mướt... tia nắng trượt về đâu?

Sao em không cúi đầu cho anh hôn miêng nhĩ... Tương Giang
Tương Giang vĩ... Tương Giang Tương Giang đầu!

Anh hôn em thật lâu dù là mơ, ai cấm? Anh hôn em nhiều lắm,
không một chỗ nha nha!

*Anh nói với nụ hoa. Em à hoa hồng trắng! Có con bướm cũng
trắng bay kìa trên cỏ xanh...*

Ảnh: Nguyễn Thiên Nga

Trăng Sẻ Về Trên Núi

Tin khí tượng cho biết: “Hôm nay ngày mát trời”.

Tin đó, đi, qua rồi; hôm nay trời nắng gắt! Nắng đến chảy nước mắt. Nắng se sắt cả lòng...

Tin khí tượng một dòng, chảy, trôi vào quên lãng. Tôi cứ xuýt xoa nắng / khi có việc ra đường...

Tôi thấy mình có thương, thương ai đang mùa Hạ, hoa phượng tàn, còn lá, lá xanh như màu mưa...

Mưa tới ai rồi chưa? Ở đây, tôi, rất nóng. Không ai tỏ xúc động... vì ai cũng giống ai!

Ai cũng để tóc bay / khi vào xe hạ kính, rồi mở nút máy lạnh, rồi nghe tiếng xe đi...

Ai ơi ai Xuân Thi / tại sao trời vào Hạ... Học trò đâu hết cả? Ai chải tóc buồn không?

Buồn lắm chứ, phải không? Thi... đọc thơ My Thục, nghe người thơ đó khóc... nhớ mình thuở rất thơ!

Tôi ngừng xe bao giờ... trong công viên rợp bóng, tôi biết tôi
mong ngóng / gì đó, liễu lê thê...

Rồi... “Rồi Cũng Trăng Về” (*). Rồi... chiều sẽ xuống thấp.
Rồi... trăng lên ngang mặt. Hôn trăng nha! Trăng! Trăng...

“anh lấy hết hoa và chuông gió, anh lấy hết thơ nằm trên vách,
anh lấy quà đã tặng cho em, coi như chưa từng thuở êm đềm...”
(**).

Tuổi Thơ Của Người Lớn - tựa đề một bài thơ My Thục/ trong
tập Rồi Cũng Trăng Về... có lẽ về một vùng quê / nơi bây giờ
bình yên để người ta khóc...

*Tôi nghĩ tới ai cũng là My Thục chải tóc buồn hình nhánh liễu
rung rinh. Hôm nay nóng qua nhanh. Cảm ơn đêm, trăng sẽ về
trên núi, trên bờ vai ai tôi muốn hỏi “sao mùi thơm bay đến chỗ
tôi ngồi?”.*

(*) Nhan đề tập thơ của My Thục, khởi viết từ 1996, xuất bản năm
2021 tại Đà Nẵng Việt Nam.

(**) Bài Tuổi Thơ Của Người Lớn, là bài tôi thích, quá thích, nên
trích ra làm nền cho thơ tôi. Hôm nay...

Những Bài Thơ Của Lệ

Em đang New Orlean... Em đang thành phố biển... Em chắc
thấy chim én bay trên Đại Tây Dương?

Em he hé môi son trước hoàng hôn màu tím... Đà Lạt còn kỷ
niệm chút nào, em nói đi?

Có thể có hoa quỳ trên đường em đi dạo. Tiếng chuông nhà
thờ Đạo có làm em băng khuâng?

Em nhớ con gà không trên tháp chuông cao vợi? Xưa, em có
lần hỏi: “Sao nó đứng một mình?”.

Xưa, anh đã làm thính, hôn em trên sống mũi... Đà Lạt mình
đỉnh núi Lang Bian... là mũi em!

Xưa, em có làm duyên, cười một chút, mắc cỡ... Hoàng hôn
thường ráng đỏ rồi tím, tím dần dần...

Hai đứa đều băng khuâng: Anh sắp đi vào lính... Em sắp nghe
rất lạnh vì hai chữ Cô Đơn!

Em - Cô Bé Dễ Thương, mây vương vương tà áo...
nghĩ đời là hư ảo... may còn Chúa, nguyện cầu...

Ngày xưa và ngày sau, buồn bỗng trào nước mắt. Hôm qua em
Texas, hôm nay Louisiana...

Chúng mình mãi mãi xa... xa như trời với biển, xa như con
chim én bay kìa... bay rất xa!

Một thoáng mây bay qua, mây giống như nụ hoa đang nở ra
màu đỏ. Anh nhớ em bao nhiêu!

*Anh tặng em Tình Yêu, dang tay ra, ôm nhé. Những bài thơ
của Lệ một câu này, rất thơm...*

Tiếng Thơ

Thành phố nơi tôi ở / sông, suối đều cạn, khô. Tuy nhiên
những cái hồ, nước vẫn đầy, bạn ạ.

Nước không dành cho cá / mà nước dành cho chim!
Bạn đừng nhé nổi điên / nghe tôi nói... kỳ cục!

Thành phố im phăng phắc. Nắng rặng rác lá rơi. Nắng không
ai đi chơi, xe cũng không thấy chạy...

Khi mặt trời chưa dậy, người ta đi hết rồi... Khi mặt trời hết
hơi, người ta mới tan sở!

Ôi chao ôi thành phố / chỉ động dậy ban đêm! Chỉ thảo nhiên
là chim, ăn, uống... và bay hết!

Tháng Tám còn nắng miết! Cali không hề mưa!
Những con chim đò đưa / thời gian bằng tiếng hót!

Buổi sáng nghe rớt ngọt... là những tiếng thời gian!
Buổi trưa nghe vang vang... tiếng lá vàng vỡ vụn!

Tôi... rồi cũng bất động / tiếng lòng mình, biết đâu! Ba mươi
bốn năm giang đầu, ba mươi bốn năm biển cuối...

Thơ tôi... đành, tiếng nói / rớt vào cỏi bao la! Tôi nhớ quá quê
nhà, mùa Hè mưa rào rạo...

Thương con đường xóm Đạo / nắng còn có bóng tre!
Tiếng chuông ngân, tiếng ve, tiếng Mạ về... tiếng cổng!

Quê Hương ơi lòng lộng tiếng buồn tôi vô biên...

Tiên Nữ Xuân Dung

Chúng ta cùng đi về miền Cổ Tích! Đi nhé, Thiên Nga, có
Ngoại đang chờ!

Ồ đó là Thơ, là Mơ, là Mộng, là Trăng có Bóng... là Rằm
mông mênh!

Bạn ơi nhìn lên: Tầm hình thằng bé, nó đi bước nhẹ, Thiên
Nga cùng đi...

Chúng đi bên kia / thế gian này, chắc? Chúng đi tìm Phật / nói
lời cảm ơn?

Cái kho văn chương / là cuốn Kinh Phật! Bạn à hãy lật /
những trang đầu tiên...

Phật cứu con chim, Thiên Nga rất đẹp... suýt nữa nó chết / vì
người thợ săn!

Phật đã cứu mang Thiên Nga sự sống... nó về cõi Mộng, cõi
trời thanh cao...

Thằng bé đi đâu, Thiên Nga đi đó! Trong một chuyện Cổ,
Ngoại từng kể mà!

*

Chuyện cổ... hôm qua, cũng là chuyện cổ! Ngoại có tài nhớ,
mình có... tài nghe!

Tâm hình không dè / khiến tôi ảm áp / tưởng nhìn tượng sáp /
tưởng nâng đóa hoa...

Đường vào bao la / từng bậc Cổ Tích!

Chân ngà em mệt, em ngã... anh nâng! (*)

*Một thoáng băng khuâng, vẽ vời thương nhớ / một nàng Tiên
Nữ... ai cảm mình yêu?*

(*) *Thơ Đinh Hùng: Nếu bước chân ngà có mời xin em tựa sát
vào anh...*

Chiều Nay Chiều Nay Chiều Nay

Chiều nay...

Không biết sao buồn quá. Trước mặt, mùa Thu, bay lá vàng.
Cái sân gạch đỏ thối hiu quạnh... mà ngổn ngang thời rất hỗn mang!

Chiều nay...

Ngồi giữa bài thơ mới, được bốn câu, nhìn lại, hồng rồi! Em!
Cũng tại em vừa loáng thoáng, mắt vừa chớp chớp bỗng mưa rơi!

Chiều nay, tôi hiểu.

Trời ơi hiểu: em nặng lòng mang một gánh sầu. Tôi, một gã trai
thời bại trận, sẽ chia gì được với em đâu!

Chiều nay, như thế.

Qua. Không hết. Thu vẫn đang về. Lạnh. Dễ thương. Muốn nói
với em lời đó mãi, mà... Em Biền Biệt Bóng Hoàng Hôn!

Chiều nay...

Tôi gặm niêm đau cũ, cắn miếng sầu riêng chín trái mùa. Mở một bài thơ ồ thơ lạc vận. Tôi đền em nhé! Một bài Thơ!

Chiều nay, không biết sao buồn quá!

Trước mặt mùa Thu bay lá vàng.

Trước mặt, bài thơ chưa thấy đẹp, ướt mềm, sao vậy? Mặt

Trời Tan?

Cơn Bão Rót Đi Qua Thành Phố Nhỏ

Cơn bão rót đi qua thành phố nhỏ, mưa theo đuôi vài ba giọt, rồi thôi! Ai cũng vui mà hồng hết niềm vui: Mưa không nổi! Không cách nào hơn được!

Lệnh vẫn lệnh: “Người dân dè sèn nước! Điện, cũng đừng mở hết máy lạnh nha!”. Tin bão về mong một trận mưa sa... Mưa vài giọt, một hai ba... lắt rắt!

Lệnh ban ra ít khi nào khẩn cấp, nhưng năm nay thì khẩn cấp, khẩn trương... Mưa, không mưa! Ai cũng buồn, rất buồn. Chim trốn hết, thế là trời còn nắng!

Đường phố lê thê chắc vì quá vắng? Xe đi làm sáng sớm, về chiều hôm. Không tiếng còi vang, không một tiếng ồn. Chiếc lá rụng cũng nhẹ nhàng xuống cỏ!

Cơn bão rút đi qua thành phố nhỏ. Chưa mùa Đông nên nó không co ro. Mùa Hạ hồng ở đâu nhỉ là Thơ? Đây, Hạ đỏ, dăm ba hàng phong lá đỏ...

Hơn tuần nữa, thành phố này đổi gió... Mùa Thu về không biết có mưa không? Tin thời tiết thường chỉ đôi ba dòng, rất thường lệ, cái lệ thường dễ ghét!

*Em nghiêng mặt đi cho anh hôn hôn miết cho câu thơ này dài
thấm thiết nghe em...*

Khi Đi Qua Cánh Đồng

Tôi đi qua cánh đồng / lúa chín đều vàng rực... Hạt hạt đều
như thóc / cúi rạp đầu dễ thương!

Đây dấu hiệu ngoan cường / của hạng người quân tử / có nhân
cách đối xử / là cúi đầu khiêm cung?

Tự nhiên tôi thấy lòng / mình nhẹ nhàng như gió / bay qua
cánh đồng lúa / thơm ngát mùi hương quê...

Tôi nghĩ tới ngày về / nhớ thương càng rộn rã / nghĩ lúa từ cây
mạ / mà lớn lên thế này!

Tôi dừng bước, vòng tay / thấy mình còn nhỏ dại. Ôi tóc tôi
gió chải / trên đồng cỏ mà thôi...

Tôi nhìn cuối chân trời. Chân trời xa tấp tít... Phải chi còn con nít / tôi vỗ cánh tôi bay...

Như con cò, như mây... như hàng cây bờ giậu, không màng gì chỗ đậu / thời chưa có thái bình!

Đây không phải quê mình, lúa chín màu Cổ Lý. Tôi ngồi xuống, nhìn kỹ... nước mắt và mồ hôi!

Ba Mạ của con ơi! Bà con của tôi ạ! Tôi thành người – xa – lạ... từ bao giờ? Bao giờ?

Tôi nâng niu câu thơ là gié lúa vàng rục. Tôi biết mình không khóc... nhưng tôi đã làm sao?

Đêm Trung Thu Năm Nay

Ơi Bạn mình ơi bạn-của-mình! Ai đưa bạn
nữa... ngắm ngôi Đình? Ai nhìn tóc bạn bay
như trúc? Ai mở lời khen: “Em Rất Xinh!”?

Ơi bạn mình ơi bạn mắt rồi
Ngàn năm còn biển, biển trùng khơi!
Trăm năm, chỉ ước chừng nhiều đó,
Cánh cửa thời gian, khép, ngậm ngùi!

Ơi bạn mình ơi, Tổ Quốc à
Khi không mà triệu triệu người xa!
Người xa con ngô vàng hoa bưởi,
Xa cánh đồng xa tím rịm cà...

Thôi hết! Tâm Xuân đường tuyệt vọng Còn đâu
thấp thoáng những hàng cau? Ngoại ơi, chiều
xuống ai cùng Ngoại Xòe búp tay xinh: Một lá
trầu!

Khi Mạ chiều nào cũng thấp nhang Tiếng chuông
Chùa vọng tiếng-tan-hàng...
Trời ơi, tôi biết là tôi chết Trắng lá
cờ bay trắng dải tang!

*Mạ ơi Ba ạ, lòng hoang vắng
Con nhật Quê Hương: Giọt Lệ, nhìn!
Mạ có linh thiêng, Ba hiển hiện
Về nha! Trắng một bóng lung linh!*

Di Tìm Dấu Tượng Tình Yêu

Yêu mà không thể nói... là tảng đá, phải không? Yêu
mà giấu trong lòng... là non-sông-gấm-vóc!

Ai định nghĩa Tổ Quốc... là cái Tổ-Quốc-Hương? Ai nói
thật dễ thương: Im thôi không-cần-nói!

Nhiều khi một câu hỏi, mình bịa cho có thơ chớ chẳng
ai ốm ờ cho thơ mình ngào nghẹn!

Bao người đi không đến (một triệu, ít hay nhiều), Ai kia
vấn khăn điều... và ai kia quần áo rách!

Quốc Hương bờ lau lách, con đi Má đứng chờ
và những những nắm mồ ai ngờ thành Thành Phố!

Quốc Hương thành... cỏ độ, con quạ kêu thật buồn... Tình
Yêu là khói sương sao rụa ràn nước mắt?

Tảng đá còn biết khóc, nó yêu ai vậy Trời?
Dám nó yêu một người không-nói-đâu-đừng-hỏi!

*

Bài thơ em mong đợi, anh viết cho có thơ!
Coi như ánh điện mờ... tại đôi bờ, em nhỉ!

Đó em, hai Thế Kỷ không phải hai trăm năm! Không cần
ánh trăng Rằm, nụ mai vàng vẫn sáng...

Coi như thời lãng mạn, bốn phương anh tìm em...
Đời đời anh không quên: “Người Tôi Yêu Mười Bảy!”.

*Đời đời... em không thấy bài thơ này báo đăng!
Hồi tặng đá muôn năm: Tình Yêu Là Vĩnh Viễn!*

Một Bài Thơ Lạnh Ngát

Tôi muốn về đó lắm, Đà Lạt của tôi thương. Tôi nhớ những con đường quanh co trong rừng núi. Tôi nhớ những con suối quanh co trong lòng tôi. Và chỉ nhớ em thôi, mắt chứa trời bát ngát...

Là tất cả Đà Lạt với mùa Xuân hoa đào, với mùa Hạ mưa rào, với mùa Thu lá rụng, với mùa Đông ít nắng... Em ơi tôi nhớ lắm Đà Lạt hai đứa mình, những chiều ngồi lặng thinh nhìn hoàng hôn trải thảm, nhìn những cọng khói xám bay trên những chòm thông. Em nhìn xa mênh mông, mắt em trời bát ngát!

Tôi nhớ lắm bài hát Ai Lên Xứ Hoa Đào... Hoàng Nguyên, bạn thuở nào, mỗi lần vào lớp học, học trò đứng dậy hét: Chào Thầy Một Ngày Vui! Rồi... bạn tôi mất rồi, ở một thành phố biển, Vũng Tàu, trong thời chiến, máu trào ướt đẫm lon. Người Thầy Giáo dễ thương, ông Đại Úy đã cảm xa cõi trần sống tạm đi về cõi Thiên Thu...

Đà Lạt tôi nay đâu trong bài thơ lạnh ngắt. Tôi đang ngồi úp mặt, nhớ lấm đốc Nhà Làng con đường nhỏ băng ngang ngay giữa lòng phố thị, mỏng manh như đường chỉ vẽ trên tấm bản đồ... bao nhiêu ngày gió mưa trôi chưa hay đứt đoạn? Và cái áp Ánh Sáng nhiều đêm không thấy đèn, sáng lên chỉ sáng lên mắt những người chinh phụ...

Tôi nhớ nhiều, chưa đủ nếu không nhắc Đơn Dương, nếu không nhắc hoa vàng nở bên đường heo hút... Em ơi anh bắt hụt tình-trăm-năm-là-Em!

Mùa Thu Khô Như Cỏ

Bạn không tin được đâu
mùa Thu mới đã tới... như
bao người mong đợi và bạn,
buồn nào nê!

Mùa Thu vẫn chưa về
để con khe cứ chảy,
làn nước nằm sát đáy
những con sông bản đồ!

Vẫn mùa Hạ, rất khô
những con đường hoang vắng!
Gió buồn gió cũng lặng
con sóc cũng buồn hiu!

Công viên, những buổi chiều xe
xếp hàng bãi đậu, người ta tới
bám bầu một chút mát của ngày...

Trời quang không có mây
đèn điện đường đã bật
chắc bạn thấy nước mắt
người ta đã khô rồi!

Mùa Thu khô trên môi:
“Con ơi về ăn tối!”
Hàng hàng xe tiếp nối
đường chia bao ngã tư!

*Hàng hàng xe tiếp nối
đường chia bao ngã tư!
Vẫy tay nhau, giã từ:
Mùa Thu Khô Như Cỏ!*

Mùa Thu Mới

Mùa Thu mới ngập ghé... Lạnh phớt nhẹ buổi mai... rồi thì
nắng kéo dài / cho tới chiều. Chạng vạng!

Nắng tắt, còn điện sáng... rọi đường khuya lê thê!
Người không đi, không về... và xe cũng bớt chạy!

Rừng cháy! Rừng còn cháy! Cali ơi Cali... Rất thèm tiếng mưa
khuya vang vang thềm tí tách!

Văn minh từng ngõ ngách... chỉ có thơ ngây ngô.
Người làm thơ mơ hồ mình bay trên ngọn cỏ...

... mà cỏ vàng, cỏ úa! Ai nào thấy bóng đêm? Những con
bướm ngủ quên... cũng có thể cánh gãy?

Nỗi buồn tôi nát bấy, thỉnh thoảng gom lại nhìn:
những ánh sao long lanh, từng ngôi sao nhỏ lệt!

Nước Mỹ nhiều vô kể / những ngôi sao trên cờ! Rồi
tiếng chuông Nhà Thờ! Rồi tiếng chuông Chùa nữa...

Tất cả là tim vỡ từng mảnh từng mảnh đêm! Tôi nắm chặt
tiếng Em giữ mãi Tình Yêu Quý!

Đà Lạt tôi mộng寐... quả thật cũng mơ hồ!
Tôi nhớ quá học trò... mơ hồ mắt nước mắt!

Tôi muốn vuốt mái tóc em nằm ngoan trên lưng! Tôi đi tìm
tàn nhang trong từng bài thơ cũ...

*Em ơi, anh còn nhớ / em dịu dàng Thu xưa? Em-oi-anh-còn-
chớ-em-dịu-dàng-Thu-xưa...*

Trăng Chỉ Tròn Một Đêm

Trăng hiện ra rồi trăng lặn mất
Tôi đi vòng trái đất bỗng thấy trăng trong lòng
Tôi cúi xuống hôn trăng
Chỉ nghe tiếng tim đập!

Có thể trăng che mặt bằng
một cái khẩu trang?
Hay tại tôi lang thang trăng
lên ngàn trăng ngủ?

Có tháng thiếu, có tháng đủ
Trăng chỉ tròn một đêm
Có thể trăng là em
để anh nhớ nguyên vẹn!

Lời thề non hẹn biển
mình nói cho mình nghe
chớ trăng đâu có dè
trăng là một nhân chứng!

Cổng nhà em vẫn đóng
cũng gần cả trăm năm
cái mặt em trăng Rằm
đỉnh Tháp Chàm mây trắng...

*Tình yêu rồi cũng trắng
giống như hàng Bạch Dương?
Ôi câu thơ dễ thương
viết chơi thôi, cho có!*

Bây Giờ Em Về

Đi chơi lâu rồi... bây giờ về nhé! Đưa tay gạt lệ, chào hết hoa quỳ... chào những ngày đi cùng em bên suối... những khi em cúi, tóc thè em buông...

Đi chơi không buồn, sao về muốn khóc... chắc cũng vì tóc em ràng buộc anh? Chắc vì bàn chân em hồng sen nở... Về là sẽ nhớ! Nhớ biết bao nhiêu! Muốn cứ hoài chiều, biết rồi sẽ tối, đường về mất lối. Đừng về nha em?

Bài thơ vô duyên sao tôi hạ bút? Tô chim dòng dọc dòng đưa dòng đưa... Nói đã hết chưa những lời thân ái? Thương chim ngài ngại thấy người quản quan...

Thương em thương anh, cái tình quán quít... Hàng cây xanh mướt, tóc em cũng xanh... chỉ có long lanh mặt ao nước gợn! Em về luống cuống em về em về...

Dầu bàn tay che, con mắt vẫn đỏ! Yêu chi để nhớ? Khói xe ngờ ngợ không tan không tan... Hết rồi lang thang, mưa vàng ánh điện!

*

Em à lưu luyến nụ hôn bay theo...

Ảnh: Nguyễn Thiên Nga

Mở Đầu Dòng Thơ Lãng Mạn

Buổi sáng. Em ngồi chải tóc. Sợi nào rơi xuống bàn tay? Sợi nào gió bay ra cửa?

Em! Hãy nhìn kia! Hoa nở. Em cười trong tấm gương, kia! Hoa và em, đó, anh mê, một đời làm thơ không mệt. Tại sao em hay nói Ghét khi cầm thơ anh lên hôn? Tại sao em không nói Thương khi thấy mây vờn trước ngõ? Có một bình minh thế đó, cỏ hoa tất cả trở mình, cỏ hoa biết nói em xinh, anh đâu làm thơ chỉ nữa!

Bởi tóc em thơm lừng gió. Em ơi có biết gì không? Anh ôm trọn mặt trời hồng đặt lên má em và ngắm. Chữ Tình viết bằng mực đậm, ngàn năm ngàn năm không phai! Ô kia tôi nói với ai hỡi người chải đầu buổi sáng?

Mở đầu dòng thơ lãng mạn tôi làm càng chạy ra khơi.

Một mai nhắc thăm một sáng, yêu ai đến cuối cuộc đời...

Nhớ Thương Còn Sốt

Tự nhiên mà tôi quên / hình như rất nhiều thứ? Chẳng hạn bạn đứng đó, tôi có chào, tôi quên...

Tôi không có ai quen, thành phố ít người Việt. Có thể tôi cũng kiệt / kho tàng vui ở đời?

Tôi giống như mọi người: chào nhau khi chạm mắt / chớ không còn nhớ mặt / một thời xưa anh em!

Ở Mỹ ai cũng quen / thật tình đều người lạ: lịch sự trên hết cả, hello là hello!

Hôm nay không phải xưa! Đó là điều còn biết? Có thể buồn mãi miết, có thể cũng... cuối đời!

Nửa Thế Kỷ đã trôi! Đường ngược xuôi xe cộ... Chỉ nhớ đèn xanh, đỏ, nhớ cái chỗ phải ngừng!

Thế giới này trống không! Tiếng boong boong là có? Không phải đâu, tiếng gió / rung cái chuông buổi chiều!

Buổi xế, hàng cây xiêu; tôi dừng xe một lát. Trời lạnh như Đà Lạt... Bỗng tôi nhớ Quê Hương!

Nhớ cây khuyhnh diệp trường, nhớ học trò, cánh công, nhớ những trưa gió lộng / nắng thơm lừng lá ngo...

Các em ơi, tuổi thơ, các em còn cái bóng. Tiếng gió và tiếng vọng tiếng chuông Chùa boong boong...

Đêm Nay Rằm Tháng Chín

Hai câu thơ Đỗ Hữu, nhớ - nhắc, buồn quá chừng: “Chiều nay trời trở buồn ghê lắm! Lá đổ sau chân một lối vàng...”.

Đỗ Hữu đi lang thang / lên tận Ai Lao, chắc? Tháng mười rồi, gió Bắc, lá rụng vàng lối chiều...

Thơ Đỗ Hữu không Yêu, không Thương, không Ủy Mị, cũng không “thấy” khí thế, chỉ thấy buồn rung rung...

Giống tôi, đang nghe lòng / mình đang sao buồn lạ! Tôi đang giẫm trên lá vàng-rụng-trái sân Thu...

Non Nước vẫn xa mù! Từ khi tôi lữ thứ, lòng vẫn luôn bở ngỡ / mỗi lần thời tiết thay...

Má tôi thường ăn Chay / cầu cho con cho cháu. Ba tôi không có Đạo / hay cười Má... vô duyên!

Lòng tôi chắc đang nghiêng / về quê nhà quá khứ? Mà sao thơ
Đỗ Hữu / ông làm hồi Ai Lao? (*)

Hồi đó là hồi nào? Mỗi mùa Thu trở gió, tôi cũng nghe mình
thở... hình như có băng khuâng?

*

Los Angeles âm thầm. Mùa Thu đang tới, chậm. Tôi đã nghe
đần thắm... cái nổi niềm băng quơ!

Ờ lạ hai câu thơ / Đỗ Hữu tả rất đẹp! “Buồn ghê lắm”, tôi
chép / run bản bật ngón tay...

Nắng ngoài sân đang bay / theo từng luồng gió trở.
Nắng-ngoài-sân-đang-bay-theo-từng-luồng-gió-trở...

*Ba Má tôi dưới mộ / đêm Rằm ai thấp nhang? Rằm tháng
Chín mênh mang, trắng vàng hay lá rụng?*

(*) Bài Sầu Ai Lao. Đỗ Hữu, tôi có của Ông hai bài. Bạn tôi chép
tay gửi cho tôi. Bạn tôi không nhớ vì sao mà mình có. Bạn tôi cũng không
biết gì về Đỗ Hữu. Hỏi nhiều người, không ai biết. Hai bài của Đỗ Hữu:
Sầu Ai Lao và Chiều Việt Bắc. Ý mới, Từ xưa mà hay đến ngọt ngào.

Mưa Trên Cây Sầu Riêng

Chưa phải là mùa Đông. Bây giờ còn mùa Hạ. Mưa buồn từng chiếc lá... lá của cây Sầu Riêng!

Ôi anh ơi của em... Tình Một Đêm Mãi Mãi... em buồn em con gái... em mừng em yêu anh!

Chúng mình có tuổi xanh hẹn hò cùng Đất Nước... như bao người đi trước để lại tình muôn sau!

Dây trầu và cây cau vẫn muôn đời quán quýt. Em biết anh mờ mịt, vẫn sáng những vì sao!

Mưa... đang mưa trên cao rơi xuống cây anh hỏi: “Cây này là cây mới em mới trồng phải không?”.

Cảm ơn anh vô cùng vẫn còn lòng cam bưởi! Em gặt đầu thay nói “Cây Sầu Riêng Anh Ôi!”

Một đêm hương mồ hôi, một đêm hương tóc rối. Anh à, mình
vô tội như Adam Eva?

Mưa vẫn mưa đang sa! Cây sầu riêng thật tội! Em ngồi trong
bóng tối, ngọn đèn hiu hắt khuya...

Mai rồi em đâm đũa, nước mắt em, ai thấy? Anh là dòng sông
chảy... Tô Quốc ơi chiến tranh!

Những con sông cứ xanh, những ngọn núi cứ đỏ, ai còn gọi
em Nhỏ những chiều tan học về?

Em cắt mái tóc thè đốt lên nghe hương tóc. Anh ơi em đã khóc
mưa-trên-cây-sầu-riêng!

*

*Tôi để sang một bên, bài thơ này nước mắt! Tôi cầm dao tôi
cắt... từng mảnh tim cho EM!*

Tháng Mười Không Bao Giờ Có

Nhất định có tháng Mười... vì hết rồi tháng Chín!
Anh thấy em “nhất định”, bèn gặt đầu cho “xong”!

Em nhếch cặp môi hồng: “Anh thua em thiệt nhá!” Anh
hôn em đôi má và quên cái đồng tiền!

Tháng Mười, nhiều người quên... vì nó thành quá khứ!
Biết bao nhiêu mộng vỡ khi ngòi đém thời gian...

Thời gian đi lang thang, sau tháng Chín là Tết! Là một
năm, nữa, hết... thì còn gì mộng mơ?

Quý nhất là Tự Do. Quý nhất là Độc Lập.
Đất trời đều đổ sập... như cái cổng nhà trường!

Em mãi mãi dễ thương mơ chuyện toàn hư ảo Ngay cả
mơ cái áo bằng lông cừu mùa Đông!

Phật nói Có Là Không!Phật nói Không Là Có! Em đi
Chùa để tỏ em ngoan Đạo, biết mà...

Đồng Đức Bốn đi qua để bài thơ bất hủ:

“Đang trưa ăn mỳ vào chùa Sư
ra cho một lá bùa rồi đi Lá bùa
chẳng biết làm gì
Ăn mỳ nhét túi lại đi ăn mỳ!”

Bài thơ đó quá Hay! Tháng Mười... là tuyệt vọng! Vậy
mà em cứ ngóng Tháng Mười, là sao em?

Em à, chúng ta quên - quên đi, không một chuyện!
Quên là không lưu luyến... Bịn rịn gì cũng xa!

*Áo em có hai tà, trải cho anh đường gió
Lòng anh cánh cửa mở... hướng về em muôn năm!*

Vĩnh Biệt Cung Trầm Tưởng

Cung Trầm Tưởng đã không còn! Anh nằm đó, cái xác đó, cái hồn bay đâu? Người thân anh đến, cúi đầu, bạn bè anh đến, nói câu kính chào!

Phần tôi, tôi biết làm sao? Cách ngăn sông, suối, cách nào mà thăm? Ngày xưa, đã rất xa xăm, chúng ta hai đứa hành quân khác miền...

Mỗi người một nhiệm vụ riêng, tròn trăng khuyết nguyệt ngọn đèn Lyon! Không chia tay đã nỡ nùng, giờ, chia tay nói không cùng... tiễn đưa!

Cung Trầm Tưởng đi vào thơ... từ ngày xưa với bây giờ, thế thôi! Núi sông cách trở nhau hoài, tù chung một chữ, tình hai hướng buồn...

Anh đã mất! Anh không còn! Câu Kinh khói quỳên vô thường có, không! Phạm Duy nắm bắt ngũ cung / vẽ ra âm nhạc đau lòng anh chưa?

Nói là chưa là chưa, chưa... núi sông chát chật con đò mình bơi... Trời của anh vẫn bầu trời, có mây trắng, có ngược xuôi, có tình!

... có Los Angeles, có Paris, có hình / anh bay trong khói, anh nhìn như sóng!

Bài Thơ Này Chàng Đó

Nụ hoa quỳ đầu mùa của tháng Mười Đà Lạt tỏa hương thơm
bát ngát, tôi hái tặng cho nàng...

Hoa quỳ không cao sang nhưng nàng thì quý phái, tôi nhìn
nàng thân ái với đất trời, đẹp sao!

Nàng ở trên ngôi cao, mắt nàng chớp, nhìn xuống, lúc đó ngày
nắng muôn, nàng, một vầng Thái Dương!

Nàng là Yêu là Thương như cỏ hoa Đà Lạt. Nàng là ngọn gió
mát thổi qua dãy Trường Sơn...

Tôi luôn luôn biết ơn người con gái tôi nhớ, tôi nghĩ tôi mắc
nợ nàng, một nụ hoa quỳ...

Nếu đừng có chia ly trong thời chinh chiến nhi? Tình yêu
muôn Thế Kỷ đẹp như muôn màu hoa...

Nàng muôn dặm đường xa đi về thăm chốn cũ; tôi không ngờ
tái ngộ người tôi từng tương tư...

Nụ hoa quỳ tháng Mười, tôi hái tặng người đẹp, nàng mở tròn
mắt biếc, mặt nàng như khuôn trăng...

*Thế mới biết cố nhân không có ai tàn tạ. Tình xưa xanh cây lá,
tình nay xanh nước non...*

Tôi để một nụ hôn trong nụ hoa trao tặng. Lúc đó, trời còn
nắng, nàng – một Vàng Thái Dương!

Con dốc Trưng Nữ Vương chưa bao giờ đẹp thế! Nàng nhỏ
nhẹ giọng Huế “cảm ơn anh”, nghẹn ngào...

Lòng tôi nghe nao nao. Bài thơ này chừng đó!

Trong Giấc Mơ Em Về Với Tôi

Trong giấc mơ em về với tôi, mười bốn năm em nhi, mười bốn năm, em đi hỏi đó môi hồng thắm, em trở về em vẫn thắm tươi...

Như thế là... em đâu có chết, em chỉ vào quên lãng thời gian, em đi vào nơi cây bóng mát, nơi ngày xưa Chúa dựng Địa Đàng!

Em đâu thai thành người dễ thương, như tôi ngày xưa ra sa trường... trở về ngực nở thêm hoa nữa, em nâng hoa và em đã hôn!

Em về đem theo trăng Trung Thu. Em về như bầy chim bồ câu, một con tách bạn, vai tôi đậu – hai đứa mình đôi chim chạm đầu!

Ôi em về! Xin trăng đừng mờ! Xin lòng tôi hoài bát ngát thơ!
Xin môi em hoài hoài tươi thắm! Xin tôi chìm chìm sâu con
mơ!

*Em đã về, hôn em chỗ nào? Chỗ hỏi thăm mới vừa đó sao? Chỗ
bàn tay búp măng hé nở? Chỗ “lạ lùng” Bùi Giáng ước ao? (*)*

(*) *Thơ Bùi Giáng:*

Có ơi cô đẹp vô cùng

Vì cô có cái “lạ lùng” bên trong!

Mười Lăm Tháng Mười

Lá trên cành lá còn xanh
Em khăn áo buộc mà đành gió bay...

Mười bốn năm, không lẽ: Vẫn còn ngày hôm qua, tôi lái xe vào nhà thì nghe tin đau đớn...

Mười bốn năm, hơi thở gượng rồi cũng tàn, tắt hơi. Em sống mới nửa đời, nửa chừng Xuân thoát gầy...

Cành thiên hương vừa thấy bỗng thành ba cây hương! Mười bốn năm còn thương, cành thiên hương thoát gầy!

Mười bốn năm nước chảy qua cầu, mây qua cầu... em đang ở trên đầu con sông hay ngọn núi?

Mười bốn năm làm lũ thế mà tan như mây! Hôm qua và hôm nay... hôm nào em chải tóc...

Những sợi tóc nằm dọc trên bờ vai nằm ngang, bây giờ nằm ngổ ngang thời gian và thương nhớ...

*Thuyền không về cố độ, cây đa hoài đứng mong... thấy gì?
Một con sông! Thấy hoài dòng nước cũ...*

Và hàng dương liễu rũ... và đêm sao muôn sao...

Một hàng dương liễu rũ một trời đêm muôn sao!

Hoa Nở Trong Mùa Sương

Hoa trắng
Sương mù giăng cũng trắng Lá
vàng
Lác đác lá vàng bay
Mùa sang chưa nhỉ?
Ngày không nắng
Có thể mưa về
Trong tối nay?

Trong tối nay
Bờ sông thế nào
Con thuyền ai đậu
Sóng chao chao?
Vàng trắng buồn chớ
Chao theo sóng
Thuyền chở trăng về
Mưa lao xao?

Tôi nhớ Huế rồi!
Tôi nhớ Huế
Nhớ sông Hương, nhớ
Tiếng khoan hò
Điệu Nam Ai, vẫn
Lời không đổi
Em cũng thế, mà
Em vẫn xưa?

Em vẫn tóc thè
Chải ánh trăng
Hoa cài trên mái tóc
Còn chăng?
*Ước chi được hái
Hoa đào nụ
“Này trái tim tôi
Kính tặng nàng!”*

Em sẽ cười duyên
Duyên quá đời
Bao trang cổ tích
Mở ra nhìn
Thấy từng hàng chữ
Chao hàng sóng
Thấy biển dâu
Lòng khung bức tranh...

*Rồi... Một màu hoa. Hoa rất trắng
Và... mù sương trắng, lá vàng bay!*

Trời Trở Gió Rồi Thu Đã Sang

Trời trở gió rồi. Thu đã sang. Cái sân gạch đỏ lá rơi vàng. Không nghe tiếng bước chân ai nữa, chỉ gió lao xao. Gió. Ngõ ngang!

Gió trở tóc tôi đùa xuống trán để cho con mắt mát trời xanh. Mà trời xanh chắc chỉ còn Hạ, còn chút Xuân nào em với anh!

Không nghe! Không thấy gì. Thôi hết. Một nửa năm tàn sắp hết năm. Đừng quét làm chi sân gạch đỏ để vàng mướt nhé Thời Gian!

Tôi nghe lạnh xuống hai đầu gối. Nói với mình thôi, nói rất thâm: Tổ Quốc Quê Hương chừ cái bóng, tình nào chợt thoáng cũng xa xăm!

Trời trở gió buồn, tôi áo nã, phơi lòng có túi lá Thu kia? Hai mươi năm sống đời lưu xứ, ai hẹn mùa Thu giống trở về?

Tôi xếp làm tư áo chiến binh. Xếp thêm làm tám chứa chan tình.
Tung ra vuốt nhẹ hình vuông góc, cúi xuống và hôn lại áo
mình...

Nhớ chứ chiều xưa trường Thủ Đức, voi đầy con mắt mặt hồ
Thu, em chờ tôi áo còn in nếp, còn cả mùi thơm của giấc mơ...

Đi giữa Sài Gòn Thu phớt qua. Em ơi hồi đó biết chi mà đòi ta
rồi sẽ sông trăm nhánh. Ôi nhánh nào hoa mộng nở hoa?

*Trời trở gió rồi. Thu đã sang. Em ơi tôi nói, nói mơ màng, em
mà nghe được thì sao nhỉ, có đếm giùm bao chiếc lá vàng?*

Gió Buổi Sáng

Sáng hôm nay gió. Gió nhẹ thôi. Buồn buồn. Lạnh đầu từ núi non bay về đây theo gió. Lạnh như từ đồng cỏ bay về thành phố anh. Gió không có màu xanh nhưng lung linh màu lá. Gió của ngày cuối Hạ về muốn nhắn gì chẳng? Gió mong manh mong manh? Không em à, gió nhẹ! Gió như là đứa bé người Mẹ bỗng lên hôn. Ôi gió thơm gió thơm...

Anh nhớ em / nói bằng quơ về gió.

Anh biết gì nói nữa? Chuyện tình yêu muôn thuở không ngoài gió ngoài trăng, không núi cao muôn trùng thì mệnh mang biển cả! Khi người ta yêu quá lấy núi non ra thề, lấy biển khơi hò hẹn. Đó là lời thề nguyện: Minh yêu nhau muôn năm... Muôn năm là bao lắm? Đếm đi em, chút gió!

Chút gió thổi, mà cỏ, nằm rạp xuống, kìa, em! Em có nghe trái tim vừa rung rung tiếng gió? Em có nghe em thở, gió thom bay nồng nàn?

Sáng hôm nay mơ màng như là chưa thức dậy. Hình bóng em còn thấy trong giấc chiêm bao dài. Không nói chuyện với ai, ngoài em thôi, duy nhất. Em, tóc thè gió phớt nhẹ như làn mây vương... Em có biết gì không? Anh nhớ em nhiều lắm. Có thể lát nắng ấm, bây giờ thì heo may. Sắp mùa Thu rồi đây. Mùa Thu nào cũng thế, kỷ niệm nhiều khôn kể, anh sẽ nói về Thu...

*Gió vi vu vi vu. Anh hôn em qua gió. Anh nói này, nho nhỏ:
Mình Yêu Nhau Muôn Năm!*

Bông Dưng Mà Nhớ Quá

Hàn Mạc Tử Ngày Xưa

Chiều nay tôi ước có một bài thơ dễ thương! Một bài thơ toàn hương... vì nhớ Hàn Mạc Tử (*)...

... có hai câu đáng nhớ: “Trầm ngán nghệ bay trong lãnh cung, hương thơm bồi rối ngọt vô cùng!”. Vói tôi, Hay! Quá đỗi...

Hàn mới hăm sáu tuổi / mà qua đời! Ủng ghê! Hàn nói về Gái Quê... đẹp hơn hoa Bất Tử!

Hàn nói về Thiên Chúa, đẹp quá Maria! Hàn nói về Chia Xa... Có Vàng Trắng Một Nửa! (**)

Hàn... Thi Sĩ Đáng Nhớ... một phần vì Lạ Lùng, một phần vì Mênh Mông cái-nỗi-niềm-cô-độc!

Chiều nay tôi Hạnh Phúc / thổ lộ được lòng tôi! Có con qua
mồ cô / đậu / nhìn tôi - chia sót...

*Ôi người-muôn-năm trước / hôn bao la hoàng hôn!
Ôi người muôn năm trước hôn-bao-la-hoàng-hôn!*

(*) *Hàn Mạc Tử là bút danh đúng của Hàn Mạc Tử đặt cho mình trong hoàn cảnh cô đơn cách ly gia đình để chữa bệnh. Hàn: Lạnh lẽo. Mạc: Đơn sơ, giản dị. Còn Hàn Mạc Tử là ý muốn của Quách Tấn, Hàn Mạc Tử chưa hề dùng tới bút danh này ký dưới bài thơ nào. Hàn: Hàn lâm, sách vở. Mạc: Bút mực.*

(**) *Bài thơ Một Nửa Trăng hay Đêm Mông Bẩy:*

*Đêm nay chỉ có nửa trăng thôi,
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi?
Ta nhớ mình xa thương đứt ruột,
Gió làm nên tội buổi chia phôi!*

Đi Những Con Quạ Của Tôi

Những con quạ của tôi / không về đây, thật lạ! Người ta ghét chúng quá? Người ta đuổi chúng đi?

Xưa nay cảnh chia ly / luôn luôn là buồn lắm! Không lẽ vì trời nắng, quạ đi tìm suối, sông?

Bạn ơi, nhìn mênh mông, trời cũng không mây gợn...
Hơn nửa năm tôi muốn / một chút mưa không sa...

Nghe nói Colorado / tuyết đổ tràn cả núi / trong khi đây con suối giống y như một lối mòn...

Quạ có biết tôi buồn? Nhớ tiếng kêu quạ quạ... Không món quà ai thả / vào hộp thư... khô ran!

Tôi ném xuống cỏ vàng / bao nhiêu tàn điều thuốc! Tôi nhớ Ban Mê Thuật... tiếng quạ kêu ngày xưa...

Tôi nhớ tiếng võng đưa / Mẹ ru con xót xa...” Ví dù con qua
bay qua, Mẹ bảo con gà con phải nghe theo!”.

Rồi... Đất Nước mến yêu / của tôi như bây quạ. Chúng bay để
hoa lá / tả tôi! Mùa Thu về!

Tôi ngồi im, lắng nghe / tiếng ai đi nhè nhẹ / hoa sen vàng đẹp
nhé / gót chân người xa xăm!

Ai đó về Nha Trang. Ai đó ngang Diên Khánh. Ai à trăng Đại
Lãnh / đêm nay đã tròn chưa?

*Tôi nói trong cơn mơ thấy mình bay với quạ. Chòm sao rơi
như lá... như nước mắt Má tôi...*

Mặt Trời Trên Quê Hương Ta

Em à, anh đang tưởng tượng / mình em thôi, đẹp nhất buổi chiều nay... Bầu trời mây. Tóc em bay. Áo của em cũng bay như mây trời vậy đó!

Em à, anh nói nhỏ: Anh yêu em như yêu bầu trời chắc đang rất xanh trên quê nhà buổi sáng! Anh ở đây có hoàng hôn, chạng vạng, anh thấy em rồi: mặt trời trên Quê Hương!

Em là vàng Thái Dương không cần son không cần phấn mà thơm lòng Tình Nghĩa Mẹ Cha. Em là cánh đồng tất cả lúa nở hoa rồi kết trái thành nên muôn bò thóc. Hình ảnh của Tổ Quốc: Toàn Dân Minh Mơ Ước Âm No! Em thơm tho từng bài thơ anh nhé!

Ôi cây lúa nặng hạt cúi đầu gặt lẹ! Lậy Trời cho mưa thuận nắng hòa... cho những người đi xa hướng về gần gũi: Bóng Mẹ già vác từng bó củi về nấu cơm chiều cho cả nhà ăn! Bóng Cha già hai má hóp nhăn nhăn: “Con xa xứ sao mà lâu về quá?”.

Một thời thể đi ngang qua mặt lạ! Con đường công hương xe chở thóc về kho. Chở cả ước mơ của người dân cần kiệm. Chở những thứ gì thật hiếm hơn cả vàng bạc kim cương. Là mồ hôi nước mắt từng giọt từng giọt lăn tròn...

Cái bánh xe nhân luân xẹp lép không cần bơm, nam mô a di đà Phật, thế gian này nào ai có thương những cây lúa cúi đầu trên ruộng? Em đẹp nhất như điều anh mong muốn: trắng nở hoa cho em sáng trưng!

Những câu thơ của anh, anh để xuống, anh nâng tình em nhé ôi cái tình-cổ-quận. Anh tưởng tượng hai ống quần em xắn, con đường quê lầy lội em đi! Em không đòi anh trả cho em cái tuổi Xuân Thì... Em chỉ đòi anh những bài thơ khô queo nước mắt!

Biết bao giờ thừa Chúa, thừa Phật?
Thừa cả những tiếng chuông chiều đều đặn boong boong...

Em à, anh đang tưởng tượng hai đĩa mình chụm đầu vào nhau!

BAT

Tôi lại có thêm tập thơ mới nữa!

Tập thơ này dễ thương như những tập trước. Tôi tin vậy vì tôi đã đọc lại thấy Thơ vẫn là Thơ và là Thơ thì Thơ bao giờ, ở đâu, cũng dễ thương!

Không ai làm thơ mà nói Thơ Minh Dở. Sống phải khiêm tốn là sống có đạo nghĩa nhưng khiêm tốn với tác phẩm của mình là kỳ lắm. Không Cha Mẹ nào sinh con ra mà không bồng không ẵm, không hôn, hay nói “không thương”! Với tôi, sự sống của tôi là Thơ. Nghĩa là nó là hơi thở. Hết thở thì mình chết, hỏi đó là bao giờ? Không ai có Ngày Mai. Ngày mai là điều hứa hẹn cho “qua biển” nhưng nó cũng là sự che đậy của tội lỗi... Tôi đã “bị” ném vào cô đơn. May mà tôi ngã xuống cánh-đồng-thơ, tôi qua biết bao nhiêu cánh đồng dưới đôi cánh của một loài chim đầy tình bác ái... Thơ tôi làm cho những cánh đồng xanh mướt, khi lúa chín thì nó cúi đầu chào hết thầy bà con... Thơ tôi dễ thương phải không?

Tôi biết có nhiều người làm thơ, tôi không thấy ai dễ ghét. Ai ghét ai chi cho nó phiền nhi? Tôi có qua thời chiến tranh - cuộc chiến thật buồn, không có gì vinh dự dù nó rất nên thơ... Nhưng thơ trong chiến tranh là thơ bị lừa phỉnh. Nguyễn Bính đã thăng thốt mà đắm lệt: “Hỡi ơi trời đất vô cùng rộng, ta biết tìm đâu một mái nhà?”.

Nguyễn Bính ôm thơ, ngã quy xuống với thơ và chết. Thơ dễ thương đấy chứ? Tôi nhắc đến Nguyễn Bính vì Nguyễn Bính

giản dị như hai câu này: “Anh đi hả? Anh đi đâu? Cánh buồm nâu! Cánh buồm nâu! Cánh buồm!”.

Trần Huyền Trân cũng từng nói thắm thiết: “Xa nhau gió ít lạnh nhiều, lửa khuya tàn chậm mưa chiều đổ nhanh!”. Cuộc chiến

ở Quê Hương mình, của Quê Hương mình có cho tôi vài tấm huy chương, vài cái bằng khen... nhiều nhất là nước mắt (ngọc ngà châu báu của núi sông!). Nó qua rồi. Tất cả lúa chín đều cúi đầu... Thưa, đó là Thơ!

Tôi biết ơn Thiên Nga đã lưu giữ, tập hợp được nhiều bài của tôi. Thiên Nga sắp xếp giùm tôi cái trật tự của sự hồn nhiên, hồn nhiên như những con sông trôi ngang trên Đất Nước mình... Đến núi cũng nằm ngang, Trời ạ. Hoành Sơn Nhất Đái Vạn Đại Dung Thân! Duy nhất một con sông chảy ngược: dòng Dabbla trên Kontum!

Có ngang thì cũng có ngược!

*

Có một lần tôi hỏi Thiên Nga: “Tại sao Thiên Nga chịu đỡ mỗ hôi cho thơ tôi?”. Thiên Nga đáp thật hồn nhiên: “Vì Thơ mà có, bởi thơ mà làm, cho thơ tất cả!”. Tôi nói rất xa xăm: “Công trình của Khổng Tử là ba bộ Kinh, Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ. Tôi đa tạ Thiên Nga.

Cali, tháng 11.2022

Trần Văn Lệ

